

РАМЁТНІ КНИГА



Pro nevďěčnost a nepřátelství některých
dřysických farníků k P. H. Navrátilovi
byla mi tato kniha jím věnována.

Kroměříž, 1963.

Vojtěch Knap
Dřysice č. 46.

P-515.
3.

PAMĚTNÍ KNIHA

Založena v listopadu l. P. 1957.

z faráře P. Aug. Navrátila.

Začal v. 1957 František Hlaváč, salesián, mník u Litovle.



Composit ex fontibus Archivi
parochialis Franciscus Hlaváč,
annis 1957. et 1958.

Obsah :

a) Dějiny watyně a samostatné fary	str. 2
b) Podrobnost farářů a administrátorů	" 27
c) Chrám Páně	" 67
d) Dějiny obrocí Hřbitov	" 80
e) Dějiny nadací	" 119
f) Pořádek služeb Božích	" 159
g) Paměti rágu duchovního	" 185
h) Kneží nadací	" 215
i) Paměti jiné, místní z toho jiné neoprávně	" 245
	" 260

THE VATICAN



ST. PETER'S SQUARE swells with faithful as Pope Pius XII, on balcony of basilica, proclaims dogma of the Assumption.

George Acorns

*sv. Otec Pius XII. vyhlasuje z balkonu basiliky sv. Petra clanesviy o Nanebevst: Prmy Marie
(viz str. 227)*

Začal v. 1957. Prvního klauzáře, salesián. misionářů v Litvě.



THANKSGIVING PRAYER is read by the Pope after Mass for American pilgrims to the Vatican. Assisted by

papal masters of ceremonies, the Pope kneels at faldstool in the heavily ornate Sala Ducale near the Sistine Chapel.

International

br. Otec se modlí děkovnou modlitbu po mši sv.

Giordani



PAPAL LIBRARY, where Pope holds official receptions and works at desk

with mauve velvet cover, has frescoes by F. Zuccaro, 16th century artist.

Soukromá papešská knihovna

ETHIOPIAN COLLEGE, in Vatican City, is attended by Coptic Catholics from Eritrea and Ethiopia, shown with bearded Capuchin rector. Special privilege allows them white sashes, considered part of Pope's own attire.

Abeséská kolej v Vatik. městě





PAPAL ALTAR, in one of Pope's personal chapels, has white-covered missal, and crucifix, tabernacle and candelabra of gilded bronze, is sometimes used by Pope for private Mass.

Papešský oltář v jedné z soukromých kaplí.

Giordani



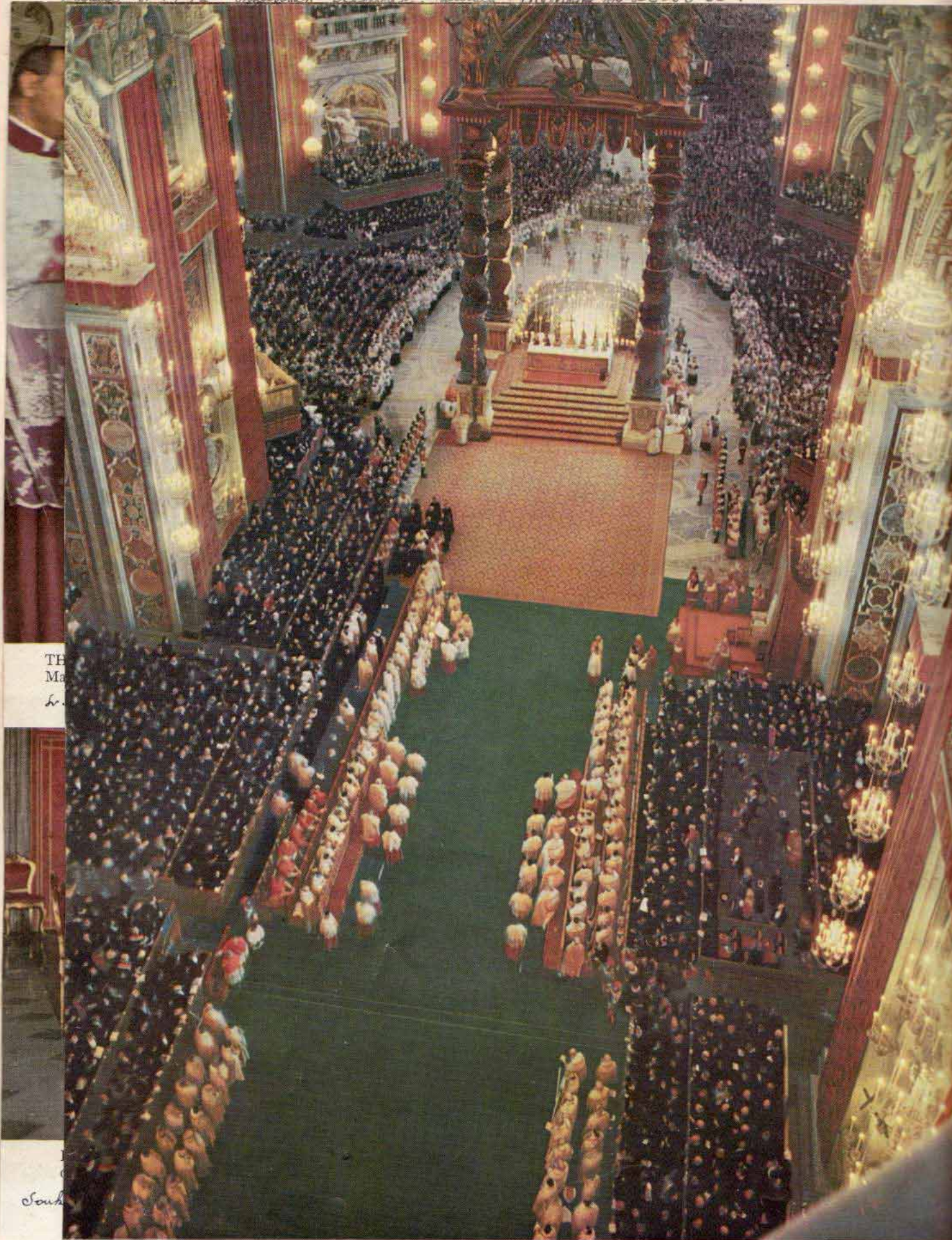
Leonard von Maff—Rapho-Guillumette



CASTEL GANDOLFO, Pope's summer residence, lies 14 miles southeast of Rome in the Alban Hills. A fortress during Middle Ages, it was converted into palace with terraced gardens and cypress-lined avenues by Urban VIII in 1629.

Papešhá letní residence Castel Gandolfo

Foto z r. 1957. Svatošed Klavdia's valerie mēnk v Litovle.



THE
Ma
Le

South

ST. PETER'S is aglow during canonization ceremony. Camera faces pillared high altar, with crypt of St. Peter just beyond.

Basilika sv. Petra při svatošedování.

V jménu Otce i Syna i Ducha svatého.

Začínáme pamětní knihu drysického farního hostela a fary, střediska náboženského života drysické farnosti, společenství lidí spojených víc než jen příbuzenskými, sousedskými a politickými vazbami: volnými žny, duchovním pastýřem, obvykle náctiurým nehravé Obeti Vykupitele světa a čerpajících z zdroje milosti u téhož altáře; společenství žijících počínajících těmi, kteří teprve dotknutí křestní vodou začínají s přirozeným lidským životem i svůj nadpřirozený život křesťanů, s těmi, kteří už zemřeli jako přátelé Boží a pohřbeni vedle sebe jako vedle sebe žili, na blízku žijících a stále žijících v jejich modlitbách; pamětní knihu drysické farnosti, zvláště pojmenované části Tajemného těla Kristova, oživovaného jeho křví, malického stádečka z ovčince Církve bojující, trpící a vítězné.

Pamětní kniha stručně zachycuje, jak farnost vyvířla, porádí jejich duchovních správců, popisuje chrám Páně, vypravuje dějiny farního obvodu a nadací na svědectví o práci drysické obce a farníků o věčné blaho; uvádí pořádek služeb Božích a jak se s různými přičinami měnil; více méně stručně zprůměrnává různé duchovní slavnosti a jiné události duchovního rázu, uvádí kněze, drysické rodáky, nejlepší to dary, jak farnost dala Církvi;

a konečně zaznamenává i ostatní významější události a děje, jehž byli účastní farmaři, a jich náboženské spolky; tedy vesměs jen vnější děje a farní, pod mluvíž probíhají v tajemství dějiny pádů a milosti.

Prvními prameny pro tuto knihu jsou především původní farní kronika s obsáhlou obecnou částí, začata protofaryářem P. Vaculíkem, a pak farní archiv, doplněný až do r. 1954 vypravováním jeho nástupce, nyní slepého a nemocného P. Jozefa Ambrose, žijícího na odpočinku na farě.

I. Dějiny kostela a fary.

Drysecké byly původně přifaryčny do Pustiměřě, a to již před r. 1232, jak svědčí závět biskupa Roberta.

Kaple
R. 1727 v Drysecké nákladem obce postavili pěťnou kapli, dlouhou tři a širokou dva sáhly, ke cti Narození Matky Boží. Těchto dřeva, 6000 cidel a cent železa na ni daroval tehdejší olomoucký arcibiskup kardinál z Schrattenbachů.

Kaple ta stala upravo od silnice do Pustiměřě, na stavební parcele č. 127 tehdejšího číslování, a byla udržována obcí, do pozemkové knihy drysecké pak byla započta jako katolická kaple a vlastnictví říms. katol. Církve. Světlo jí vědly brzy po 25. srpnu 1727 pustiměřský farář

Martin Požárník. Stávalo před farou u státní silnice

R. 1731 dostalo se kapli krásného daru: stříbrného kalicha. Dárci byli dýsecký rodák, prostějovský měšťan Bohumír Šoc a jeho manželka Eva. Dýsecká obec se za to uvolila dávat za ně a za jejich potomky každých rok v oktávě sv. Panny na Mši svatou.

R. 1768 byla ke kapli přistavěna věž pro zvonek.

Prvního peněžitého jmění nabyla kaple odkazem 50 šatých z pozůstalosti Jana Kudymuse, podruha v Dýsecké č. 88, zemřelého 11. února 1806, a odkazem 100 šl z pozůstalosti Terezie Tománkové, vdově po Bartoloměji Tománkovi, domkáři v Dýsecké č. 33, zemřelé 24. února 1806. Toto jmění vzrostlo do r. 1892 novými odkazy a dary na 1641 šl 85 kr.

R. 1832 dostala kaple novou střechu. Z majetku kaple bylo na ni vynaloženo 91 výstřihů 41 kr.

Kned po postavení kaple vynikli si Dýsečtí, Mše svatá v kapli.
že jím v ní bývala sloužena Mše sv., napřed třikrát, potom pětkrát do roka, a to: v svátku sv. Kříže a v svátku sv. Floriána tichá čili jak se tehdy říkalo čtení, a v těch proslulých dnech, kdy kněz odtud vedl: průvod do pole, a na svátku Panny Marie zpívání, vesmír na zhojň, i celý obec. Ten po tomto svátku pak bývala zpívána mše sv. zádušní. Kněz za to dostával ročně 10 výstřihů.

17. září 1731 povolila arcib. konsistoř pro frequent-
zelo imolarum, že měla být v kapli sloužena Mše sv.
až dvacetkrát ročně, ale jen ve víkendů dny, a neměla
to být na úkor farního Služeb Božích. Od r. 1736 měl
si pustiměřský farář zřídit sloužení Mše sv. dle svého.
Tak bývalo v kapli slouženo do r. 1866 asi 10 Mše sv. ročně.

R. 1844 řádila v Dvysicích nakazlivá nemoc a pro
Dvysice byl jmenován provisor.

Závěti Jana Běhara, 78 letníka v Dvysicích,
zemřelého 19. dubna 1854, byl zřízen fond na udržování
místa duchovního správce v Dvysicích. Dědičata k tomu
nálež. složila 3000 zlf., do r. 1892 vzrostla na 41.500 k.

R. 1866 povolila arcib. konsistoř i kubicí Služby
Boží na některé svátky, a sice každou třetí neděli v roce
a fer. II. Paschae et Pentecostes a na sv. Štěpána. Tehdy
to požádal pustiměřský administrátor P. Peregrin Obdržálek,
neboť potřeboval k výpomoci kooperátora, na jehož udržová-
ní však farní důchody nestačily. Za tyto bohoslužby plynně
pro něho z korejského fondu 105 zlf.

Že po tom, co r. 1867 nastoupil nový pustiměřský
farář Jan Kisch, ukázalo se, že konání Služeb Božích
v Dvysicích děje se na škodu celé farnosti, poněvadž farníci
z některých obcí měli do Dvysic daleko a kterým se už do kaple
nevstí a tak zdlouhé tráviny zůstávali v uvedené dny doma a
na Mše sv. nebyli. Proto konsistoř r. 1869 rozhodla, že se má

v Dyršicích konat zps jen těch 10 Kč v. jako před r. 1866. Pak od jara r. 1869 byl zaveden znovu starý pořádek. Dyršičtí ovšem rádi nebyli, ale museli se podrobit.

Směrnici Shromy Boží byly, jak už řečeno, hrazeny z odkazu Jana Běhara, a tak odkaz nevyžníval a jeho nicel byl ohrožen. Po odkazu přibývalo kapitálu tak, že se v Dyršicích počalo pomýšlet na stavbu kostela.

R. 1876 prodala obec svou obecní hospodu s to mě. Kostel. území pozemků za 16.000 zř. Karlu Řezníškoví a splátky od něho postupně ukládala na stavbu kostela. Minato odprodala k tomu účelu za 5000 zř i část obecního pozemků na „zplěť“, a rolník František Šec, $\frac{1}{2}$ lánik, daroval na stavbu kostela 105 zř. Koncem r. 1879 darovalo obecní zastupitelstvo z přebytků svého hospodářství 1160 zř. $\frac{1}{4}$ lánik Ant. Krejčí odkázal na stavbu kostela pozemky, které pozůstali dědicové Jan a Cyril Krejčí odkoupili za 800 zř. Také jimi pamatovali na kostel menšími odkazy, takže koncem r. 1881 bylo na stavbu ve sporních vkladech 18.074 zř. Pak už počaly přípravy k stavbě.

Snáženo bylo kamenní a cihly. Kamenní navrženo na měso 30 kubiků (včetně sáhové). Ale to vznikl roki rozbroj. Nedlí chtěli stavět kostel uprostřed návsi. Ale proti tomu byla celá horní část obce, neboť její chtěla mítí nahorě u silnice a právem poukázovala na to,

že náves není vhodné místo pro hostel, neboť by tam
zapadl, a hlavně že stavební místo tam je močál. Také
proto bylo zle, že dovoz kamene byl placen, že sedláci
vydělávají. ^{starý} Odvozy to zpr. v Dypsích: zábraniště stále
v neškodě nedolženi. Dovozy ustal, navedené cesty byly
zase prodány a kamení na návesi čekalo na příhodněj-
ší dobu. To nastalo r. 1887, kdy konečně se Dypsíci
shodli na místě pro hostel: bude u silnice. Ka-
pitol sprostě do té doby úroky a splátek na
24. 677 zl.

Příčiněním rajhradského benediktinského opata
Benedikta Korčiana, ^{příbuzného} bratra starosty Jana Korčiana,
Jo. Lámbka z č. 19, dále příčiněním rolníka Jana Tůse
z č. 41, jenž vedl všechny věci, příčiněním vyškovského
advokáta Otibora Kelceky a členů výboru Josefa Polácha,
Ljula Vorálka, Františka Štefky, Františka Krejčíře,
Pětra Horáka, Ljula Loe, Pětra Václavíka, Františka
Ryšánka, Benedikta Lpisara, počala se stavba koncem
r. 1887. Plány a rozpočty vypracoval A. Kereta, kn.
arcib. architekt v arcib. stavební kanceláři. Stavební
dříví daroval arcibiskup Bedřich z Tüstenberku. Zka-
mení dovezeného r. 1881 bylo použito 20 kubiků. Ty daro-
vala obec. Jednotliví občané malámalí a darovali 65
kubiků. Písek se kopal u role Fr. Ryšánka zdarma, na Halcusích za →

24. června 1888 požehnal administrátor pustinecký
→ Smolovými mostem asi uprostřed kopce, po levé straně státní silnice.
Pískovna byla nasypána asi 1930 6

fary P. Metoděj Špaček slavnostně zvěstoval kámen,
který položou do zdiwa již nad zemí vystavěného. Dry-
sichti konlive a obětaví pomáhali davy i muži praci, tak-
že stavba rychle pokračovala. Pováděl p. kroměřížský
stavitel, Zajíček. Dne 5/6 1888 se počaly kopati základy kostela. 24/6 se světil základní
kámen. Kůž byl 12/12 odpoledne posvěcen P. Bučkem a do bány vloženy
mince a pamětní listina.

Transakce r. 1888 se už povyšovala na určitou za-
řízení kostela. 11. listopadu konalo se upisování. Bylo
upřesněno 4077 zř 78 hr, z toho bylo hned složeno 922 zř 78 hr.
Z darů sluší tu zvlášť zaznamenat: František a Marie
Raušerovi z č. 5 zaplatili a darovali monstranci, kromě
nohy celou stříbrnou, za 340 zř; Voj. Benedikt Kor-
čian, benediktinský opat rajhradský, daroval na hlav-
ní oltář obraz od akademického malíře Lichana
z Brna; Josefa Koutrá darovala stříbrné ciborium
za 200 zř; Marie Raušerová darovala baldachýn
za 100 zř; Karel a Marie Řezníčkoví darovali 200 zř;
Jan a Františka Korčianovi^{č. 18} 200 zř; Jan a Marie Pou-
šovi^{č. 41} 200 zř; František a Johana Luchalovi 200 zř.
Antonín a Františka Pastýřkoví 150 zř; František
a Anahie Ryšáňkovi 100 zř; Františka Pukrylová^{č. 18},
výměnkářka, 60 zř; Marie Šisarová^{č. 36}, vdova, 100 zř.
Josef a Barbora Locovi^{č. 43} 100 zř; František a Marie
Štefkovi^{č. 38} 100 zř; manželé Turzovi z Břečovic 100 zř;
František a Anna Štemířkovi^{č. 21} 100 zř; Anna Poláčekovi
odkaz 245 zř. Dobrodinci přispěvši menšími dary jsou
Ladice dělal mistr stolař Karel Zbořil - zdarma. Kovářskou práci Ant. Šněbel-kovč.
Dřevická obec pustiměřské farnosti zaplatila ze vyfarkení 425 zř. na stavbu
fary v Guslíměři.

podrobně uvedení v pokladním deníku pro vystavění chrámu
Páně v Dvysněch.

Za vnitřní zařízení bylo zapláceno: za mramorový
hlavní oltář kamenickým mistrům Kantingerovi 919 zlf.,
za verhany firmě Rieger v Mnově 17 30 zlf., za kazatel-
nu firmě Litz v Brně 650 zlf., za kamennou křesťel-
nici firmě Beck v Prostějově 180 zlf., za nádobu na sv.
olej 65 zlf., za zpravodnici Karlu Hovílkovi 80 zlf. Na
hostelní lavice sebrali a darovali šaro všichni farníci
503 zlf.; stály 500 zlf. Na pořízení křížové cesty^{xx} bylo
upsáno 438 zlf. 50 hr., ale spláceno bylo jen 296 zlf. 50 hr.
Později bylo firmě Peček v Brně dopláceno 385 zlf., tak-
že křížová cesta stála celkem 681 zlf. Na boční oltář sv.
Josefa sebráno bylo od dobrodinců 425 zlf. Zhotovil jej
řezbář Fahl z Prostějova. Stal 500 zlf., zbytek doplatili
jen a Marie Terezi. Strálecký spolek zakoupil postarší
za 80 zlf. a za 26 zlf. nové svítelníky k přivádění. 4. května
1889 byly posvěceny^x a na věž vyzdobeny nové zvony: karo-
zmi Panny Marie, sv. Cyrila a Metoděj a sv. Florian
od firmy Weber v Brně, pořízené dary obcí a odevzda-
né hostech do vlastnictví. Pustiměřský farář František Břich
daroval na hlavní oltář 6 velkých krásných svícen ze
zvonoviny od firmy Lammassa v Lublani.

Kaple byla v 1889 zhotovena a 15. června požehnal
František Strakoš kooperátor v Pustiměři, základní kámen

^x měl František Zeibert, domovní předst. z Brna
^{xx} posvětil 18/1 1892 superior P. Jos. Tondáček C. S. R.

farní budovy. Stavba je drysíká obec z obecního jmení. B benediktci kostela začaly i přípravy k zřízení duchovní správy. O tom více v dějinách farního obvodu. Před obsazením fary byl z darů pořízen ještě Boží hrob ze skleněné mramorové z Olomouce.

Stavba kostela a fary stála ihrnena 33. 116 zl. Mimo to mnoho vykonali zdarma farníci. Kamene se vystavělo 126 kubiků, cihel 399. 149 kusů. Do základů věž přišlo mnoho velkých balvanů a z obecní skály bylo dovezeno 144 for dobového kamene.

Slavnostní benediktci kostela vykonal za předsedství četného duchovenstva a velice účasti věřících z celého okolí rajhradský benediktinský opat, zemský prelát Benedikt Torčian na slavnost Posvěcení chrámu Páně, 10. října 1889, v XIX. neděli po sv. Duchu.

Až do zřízení samostatné duchovní správy, října 1892 byl drysíký kostel krosní Panny Marie kostelem filiálním, podřízeným mateřskému farnímu kostelu pustiměřskému. Shatřky začínají v lednu r. 1892.

Kostelníkem při tomto filiálním chrámu stal se Petr Václavík, domkář v Drysích č. 105 za roční plat 16 zl a týmž byl i zvoníkem za roční plat 12 zlatých. Ředitelům kůru a varhaníkem stal se Jan Bouda, učitel při národní škole v Drysích za ročních 24 zlatých, měcho-
→ šlapem Jakub Knap, výměnkář v Drysích č. 15 za ročních
→ 18 1/2 18 90 varhaníkoví plat zvýšen na 44 zl.

5 zl., klámský a klobáček Antonín Paušer, domkář v Dvysicích č. 97 za ročních 30 zl. Všechny tyto platy jim ve čtrnácti lhůtách obec, která s nimi v 1890 uzavřela příslušné služební smlouvy.

Základní dotační listinu hostela a fary s velkárskou obětavostí a vytrvalostí sestavil za výplaty pomoci vyškovského advokáta Dr. Otibora Kelceka pustoměřský farář František Buček. Je to dílo dokonalé a vyžádalo si mnoho energie a trpělivosti. Bylo podepsáno v Pustiměřci v I. neděli po sv. Duchu, dne 19. června r. 1892.

V uznání zásluh o postavení hostela a fary a o zřízení duchovní správy měli si Dvysičtí sami zvolit svého prvního faráře. Zvolili si tehdejšího vyškovského kaplana Františka Vaculíka. Byl investován 21. března a instalován 23. března a začal pravidelný život nové samostatné farnosti: farnosti Dvysické, a přičel hned její první mše: Zvěstování Panny Marie. Dvysice měly tehdy 116 čísel a podle sčítání z r. 1890 646 duší.

Patronát. Základní a dotační listinou se obec podle usnesení obecního výboru ze dne 13. června 1890, schváleného zemským výborem, zřekla patronátního práva ve prospěch olomouckého arcibiskupa a sama se zavázala plnit z obecních prostředků patronátní povinnosti, po případě rozvrhuout je na osadníky.

Tak je patronát nad hostelem a frou patronátem liberacolatimis. Zřízením patronátu jmenovala konsistorie r. 1894

První farář P. Fr. Vaculík přijel z Vyškova kočárem k Božímu nuce odpoledne 23/3 1893. O 2. hodinách byl uvítán banderiem muz. Okoních, v hanáckých krojích a v kličku uvítán občaný. Byla velká sláva, obec vyzdobena prapory. (Školní kronika)
archiv Vyškov

Karla Justiana z Vyškova. Panniní hostelními hospo-
dáři se stali Jan Louš a Jan Korčian.

R. 1871 kanala se v Dvysicích kamise stran za-
ložení hřbitova v Dvysicích. Vhodné místo k tomu našla
blízko kaple a bylo dvysických majitelům odkoupeno a
záložení hřbitova provedeno. Dvysičtí provedli toto dílo ne-
malým nákladem hned r. 1872. upravili půdu na
částici č. 144/2 ve výměře 18 a 9 arů, obehnali ji pvcem
kamennou zdí a opatřili železnou bránou. Uprostřed
byl nákladem manželů Linova a Trautiský Grego-
rových postaven pěťmý gotický kříž. Reversem z 15.
června 1872 byl hřbitov určen za posvátné pole a pohř-
biště katolíků, který budou Dvysice co svůj majetek
udržovat v dobrém stavu, ale jinak jej úplně odevzdá-
vají pod moc církevních představených. 18. srpna 1872,
l. j. XIII. neděli po sv. Dušech byl hřbitov slavně posvě-
cen. Sčítatelem byl pustiměřský farář Jan Měch.
Od té doby se tam začalo pochovávat.

Při zakládání nových pozemkových knih
byl hřbitov zapsán do knihovny vložky č. 114 jako
římskokatolický hřbitov a vlastnictví kaple a po jejím
zhoření r. 1889 zapsán do knihovny vložky č. 1340
jako knihovni majetek římskokatolického kostela
dvysického. Při hřbitově je márnice a hřbitovní pro-
středky, které nemohou být pochovány církevně a to obě

zůstalo majetkem Dyrské obce. Základní a dotiční listinou se obec zavázala udržovat hřbitov v dobrém stavu i nadále svým nákladem, ledaž by kostelní jmění stačilo nést jej samo. Základní hřbitovní fond nemá být řízen ani při obci ani při kostele, jako nemá být řízen ani fond zvonový. Také ty se obec zavázala udržovat a též pojišťovat z obecního jmění, jako i kostel a faru.

25. října 1896 arcibiskup Dr. Theodor Kohn kostel slavně konsekraval (v. št. 216).

Od r. 1903 má hlavní oltář našeho mariánského oltáře, indult privilegovaného oltáře (reskript z 21. 10. 1893, na před per septennium).

R. 1949 byly - zatím bez náhrady - vykoupeny státem kostelní a nadační pozemky, část obrovních (V. št. 161).

Dnem 31. prosince 1949 byly uzavřeny matriky, zůstaly na farním úřadě, ale od 1. ledna 1950 přešly do správy matričního úřadu, jímž je pro Dyrsku místní národní výbor v Pustiměřci. R. 1951 byly mu odevzdány úplně. Od 1. ledna založeny na farním úřadě matriky nové, církevní v nichž se zaznamenávají pouze křty, církevní oddávky a katolické pohřby.

Zákonem č. 218/1949 Sb. zanikly kostelní konfesionální výbory. Likvidace dyrského byla provedena v týdnu po 17. září 1951 (21. září).

V bitvě o Dvysice 29. dubna až 8. května 1945
byla demolována fara a poškozen kostel (viz st. 76 a
další a st. 125). Pak až do velikonoce 1946 bydlel farář P. Jo-
sef Ambros a vyřizoval farní agendu v domě čp. 120 (starý
dům z doby Marie Terezie, patřil p. Řezníčkové), pak až
do 30. listopadu 1948 ve škole. 1. prosince 1948 se přestěho-
val do nové fary, tehdy ještě syrové a nezagříváné, posta-
vené nákladem obce. 10. září 1950 ji pověřil děkan J. Jan
Lorák z Mor. Pusa.

Od 1. ledna 1957 je hřbitov ve správě místního ná-
rodného výboru v Dvysicích (předán protokolem z 8. prosince 1956).

Kopie foto věže

Kostel

hruška

Posloupmost farářů



1. První dýsický farář P. František Vavřík ^{P. Vavřík}
^{František}
narodil se 12. března 1865 jako syn nadučitele
v Bohaři u Píseva. Na kněze byl vysvěcen
22. letý 24. srpna 1887 a působil pak postup-
ně jako kooperátor ve Starém Sloupkovic
a ve Vel. Benčovicích, pak jako administrátor
ve Vel. Benčovicích a na Jestrabí, a jako I.

kaplan, administrátor a později I. kaplan ve Vyškově. Na
žádost dýsických farníků dosadil ho arcibiskup Dr.
Theodor Kohr na novou dýsickou faru. 28. letý kněz u-
jal se své fary 23. března 1893 a zůstal v Dýsiciích
farářem téměř celé půlstoletí až do své smrti. Od 1/10
1924 do 28/2 1925 byl též administrátorem v Želči. To
bylo opravdu těžké břemeno, zneužívající velmi nepřimr-
němu počasí zimním, ale bůh žil pomohl, pan jeho
slova. Do Želče chodil pak ještě jednou, a to r. 1932 majíc
nít na tamní škole náboženství. Jeho církevní dráha je
mimo to vyznačena těmito etapami: od r. 1906 byl kon-
sistoriálním auditorem, od r. 1923 konsistoriálním radou, od r. 1935
arcibiskupským skutečným radou, od r. 1941 čestným kanovní-
kem broučnickým. Zemřel náhle na nálehu nemoci (od rev-
matismu) 24. října 1941, když se doma strožil do postele.

Do jeho mezipřehledy jeho činnosti a kněžského působení.
Postavy byl malý a rozlátný, a byl dobrý zpěvák ^{tenorista} a lovec

S. p. řídícím a ještě s dvěma pány tvořil partu, která v nedělní večer hrávala karty v hostinci u Lyubů ve vyhrazené místnosti. To byl obligátní život tehdejší drysické konvorce. Byl velmi činný. Pamětníci ho chválí jako hospodáře, šlechtitele a včeláře. Hospodařil na hosteckých, obrovních a svých vlastních pozemcích a na pozemcích své sestry - hospodyně, celkem asi na 20 ti měřících. V Drysicích založil hasičský sbor, Parfaisenku, v níž bylval předsedou dozvěřící rady, a rolnickou mlékárnu a ve svých mladších letech byl jejím ředitelem. Každý čas byl sekretářem P. Cyrila Stojana. To když Stojan kandidoval na poslance za Vyškovsko. V. Ouladineč bylval včelářem a provozoval divadla. Jeho koníčkem byla historie. Bádal v matrikách o dějinách Drysic a vyhledával rodokmeny jednotlivých ucellostí a rodů v Drysicích. Shíral též starožitnosti a podnikal výkopárky v Mejlicích u Pustiměř, kde stával hrad. Část jeho sbírek je ve Vyškovském muzeu, ostatní bylo při bombardování zničeno zčásti. - V tom věku byl typem kněze z let devadesátých. Když se v 1893 ujmul fary, všichni farníci chodili do kostela. V letech 1912-14 a zvláště po I. světové válce se i v Drysicích rozlelo s agrarismem a sokolstvem protiněmecké pohybování a velmi mu stupňovalo život. V letech dvacátých mu podnikářské živly chtěly i kostel zabrat pro československou církev. Ani obec tehdy neplnila své závazky vůči kostelu a farnosti a tak zvláště farnost chádala. O jeho pohřbu viz str. 224. Farníci na něho dosud rádi vzpomínají.

P. Josef
Ambros



P. Josef Ambros

od 20/11 1941 administrátor, od
1/4 1942 farář v Drysicích, na-
rodil se 1/2 1899 v Vlčicích, okres
Prostějov, jako jediný syn domkáře
Vojtěcha Ambrose a jeho manžel-
ky Teresie roz. Sedláčkové. V Prostě-
jově studoval gymnasiu ný jako
sirotek a chovanec u pěstounky Fi-
lomeny Macharčíkové. Na gymnasia
byl jeho spolužákem pozdější
báseník Jiří Wölker. V 18^{ti} letech o-
slepl na levé oko. Byl to následek
spály z dětských let. Bohosloví studoval
v Olomouci. Na kněze ho posvětil

světící biskup Karel Wimmer 5. července 1923 a primici měl 1924
v Vlčicích. Působil jako kooperátor v Halenkově, v Novém
Hroznkově, v Rožnově p. Radk., v Bojkovicích, ve Vnorovské,
jako administrátor v Rohatci, pak jako administrátor
pozmocn v Vnorovské a konečně v Podivicích jako tamní poslední
duchovní správce, neboť občané se vystěhovali a kostel i fara byly
vyklizeny. V Drysicích mu bylo prožito těžké dny boji o Drysice¹⁹⁴⁵,
zboření fary a poškození kostela, a kostel opravit a faru po-
stavět novou. Stonal na cukrovku a v ní úplně o-
slepl i na pravé oko. Naposledy sloužil farníkem uši svatou

26. dubna 1953, třetí neděle po sv. Ondřeji. Země, chřemec a slepému od 1/8 1954 na odpočinku, nechala na. konvisti za oledli přiznání fary. Zemřel tu v neděli 23. listop. 1958 ve věku 59 let, byl pohřben ve chrtech 27. listop. ve Vnorovech, kam ho kromě dys. administrátora doprovázelo autobusem i 30 dysichijr farníků.

Ujal se opravy kostela a starby fary. Na oběje sehnal peníze, které do halere vyúčtoval a doložil složenkanu. Ač nemocen, vykonal veliké dílo obnovy kostela a nové fary.

Th. Dr. P. Jaroslav Kantor.



od 1/8 1954 administrátor v Dysi-
cích, narodil se 30. května 1909
v Přerově jako čtvrtý z pěti dětí želez-
ničáře Štěpána Kantora a jeho
manželky Antonie roz. Otáhalové.
Střední školu studoval v Přerově a
bohosloví jako alumnus Nepomucka
6 roků v Římě. Na kněze byl vyvě-

P. Jaroslav
Kantor

cen 22. prosince 1934. Primici měl 23. prosince v podzemním
kostele sv. Klimenta u branky sv. Cyrila. Působil jako koo-
perátor v Holici u Olomouce, pak 15 let v Lobečhlebiči
u Lipníka u Beč, 2 roky ve Vrbně ve Slezku a 8/8 1954
už konal první bohoslužby jako administrátor v Dysicích.

Byl skromný a prostý a v lásce zvláště u dětí a u mlá-
deže vůbec. Stonal na nervy a vysoký tlak. Naposled ho-
nal po svém posledním velkém onemocnění bohoslužby a ve-
likonočním pondělí 22. dubna 1957 a pak ještě dvapráť měl
přijetí o májové. Zemřel velkáním srdce 12. července
1957 u sv. Anny v Brně. Pochoval ho 16. července v Dvorních
vedle profaráře P. Františka Vaculíka, jeho spoluzáčníka z Nepo-
muccova, p. biskup Dr. Kajetán Matoušek, duchovní správce
u sv. Vojtěcha v Brně a Novém Městě. K hrobu ho doprovodi-
lo mnoho věřících, kromě dvorníků i z jeho bývalých pří-
služ: vlnůstí (přijeli autobusem) a soběšlebských (přijeli třemi
autobusy) i a na 40 křížů. Nad hrobem pronulil jeho
soběšlebský farář P. František Jela, mimo jiné iž se ověřil
vůde jeho horlivý kříž a získal si lásku všech.



P. Augustin Navrátil,

od 1/9. 1957 administrátor

T. Augustin
Navrátil

v Dvysicích, narodil se 21. března
1897 v Lutopecvních u Kroměříže,
studoval na světském gymnasiu
v Kroměříži a bohosloví, a vysvěcen
byl r. 1920. Převlékl krátký čas
jako kooperátor v Tovačově, pak

13 let kaplanem v Polovnicích u Přerova, od r. 1933 byl
administrátorem a od r. 1934 farářem v Bílé Lhotě.

První bohoslužby v Dvysicích konal 8. září 1957, na svá-
tek narození Panny Marie.

c) Chrám Páně

Popis drysického chrámu Páně sledujeme hlavně inventář z r. 1890.

Stavebně byl dobudován r. 1888 podle návrhu arcibiskupského architekta Gustava Meretty. Stavitelem byl Antonín Zajíček z Kroměříže, stavebníkem obec drysická. Stavební materiál byly kamenný v základech a pálené cihly ve zdivu nad zemí. Plocha kostela je renesanční.

Stojí podél někdejší císařské, nyní státní silnice směrem od jihozápadu k severovýchodu. Základní kámen byl benedikován 24. června 1888 P. Meth. Praškem, administrátorem pustoměřské fary, kříž na kostel. věž pak 12. prosince 1888 od P. Františka Bucha, pustoměřského faráře, náčej s lávní vytažen na věž. Při kostelní zvony, lité zvonařem Emilem Weberem v Brně a v Brně konsekrované byly na věž vytaženy 4. května 1889. Kostel, hlavní oltář a svatozánek byl benedikován 20. října 1889 od rajhr. opata Benedikta Korčiana. Konsekrován byl 25. října 1896 arcibiskupem Dr. Theodorem Kohnem. Titul Narození Panny Marie má kostel a hlavní oltář po bývalé kapli drysické.

Kostel stojí na parcele č. 127 knih. vložka 1340. Tato parcela byla vytvořena z pozemků, jež obci prodali, nebo darovali pro kostel manželé Antonín a Kateřina Luekalovi, František a Johana Křečovi, Jan a Josef Cimbalovi,

Josef a Anna Poláčkovi, Jan a Františka Krejčí a
Terezie Vorálková. Celá parcela i s nezastavěnou plochou
měřila 19 a 60 m, po odstoupení 11 m státním sloučením
měří 19 a 49 m.

opis chrámu,
příj. n. 1890.

Hlavní vchod do kostela je na jihozápadní
straně pod věží. Má jednoduché dvoukřídlové dubové
hlavní dveře hnědě natřené se zapadlým zámkem a
dvěma železnými klikami. Vchod je 4.60 m dlouhý, 6.10 m
široký a 4.61 m vysoký, klenutý. Dlažba má betonovou.
Nad bránou je světlík čili ~~světelné~~ okno z barevného
skla. Ve vchodu jsou po stranách celkem dvě krosenky
vydávající do stěn. Do pravé stěny je umístěna
pauznutí tabulka. Stěny jsou obíleny. Vchodem je
tu jmenována celá přední kostela. ~~Stěny~~

Chrámová loď je 19.10 m dlouhá, 12 m široká
a 13.80 m vysoká, klenutá, se vlnitým otvorem v kle-
nutí. V bočních stěnách má po třech oknech, celkem
6 oken, každé 5 m vysoké a 1.50 m široké z taženého kova-
ného železa a s ventilací. Na každé boční zdi jsou dva
polopířině, tedy celkem 4. Dlažba je betonová. Klenutí a
zdi jsou obíleny.

Presbytář je od lodi oddělen kamenným stupněm
a o tento stupěň je výš než ona. Je 8.10 m dlouhý,
5.80 m široký a 9.70 m vysoký, klenutý; má 7 rom.
oken jakožby v polokruhu, z nich každé 5 m vysoké a

1 m široké, zasklené bílým vytrhovaným sklem, nahore
v oblouku však sklem barevným, rámy s tažného kovaného
železa. Itu je dlažba betonová a stěny a klenba jsou
jen obíleny.

Lakriste na severozápadní straně kostela je
s presbytářem spojena jednokřídloujmi dubovými, světlé
natřenými dřevní opatřenými zámkem a mosaznou
klikou. Je 4.50 m dlouhá, 4.50 m široká a 3.35 m
vysoká, má rákosový strop a pískovcovou podlahu.
Na severozápadní straně má zasklené dvojité dvou-
křídlové okno s dubovými, světlé natřenými rámy,
a nad ním právě takové okno, ale polokruhové, ve
opatření závorami a uvnitř dvoukřídlovou dubovou,
světlé natřenou lámanou okenicí. Zvenčí vedle na
severovýchodní straně (od fary) jednokřídlové dubo-
vé dveře opatřené zámkem, mosaznou klikou a závo-
rou. Strop a stěny jsou obíleny.

Schodiště s čtyřmi schody na západní straně
kostela má zlatěštiní vchod zvenčí, jednoduché dubové
jednokřídlové dveře, světlé natřené, zasazené v kamenné
vězeji a opatřené zámkem a železnou klikou. Má 25
kamenných stupňů s jedním zaskleným okenkem, pak
36 stupňů z měkkého dřeva, s dvěma zasklenými okenky.
Je omítnuté a stěna jsou desky pokryté břístí.

Klár. Na klár se jde s 25. kamenného stupně

ve schodišti po třech cihlových stupních, jednodílnými dveřmi v dřevěných veržích, opatřenými zámkem a dvěma železnými klikami. Těm se vchází napřed na zadní kůr ve věž, nad hlavním vchodem. Zadní kůr je klenutý, 4.60 m dlouhý, 2.75 m široký a 5 m vysoký a na jihozápadní straně (nad bránou kostela) má zasklené okno z těžkého kovaného železa 1.50 m široké a 4 m vysoké. Podlahu má prkennou. Klenba a stěny jsou obileny. Ze zadního kůru se jde na přední kůr. Ten má podobu lichoběžníku. Je v zadní části chrámové lodi na 4 kamenných pilířích a opírá se na dvojitých železných nosicích. Je 12 m široký, 5 m dlouhý a 8 m vysoký. Má prkennou podlahu a v předu zábradlí z masivního dřeva s pultem hnědě natřeným. Stěny jsou obileny.

Zvony

Zvonice. Do ní se vchází s 36. dřevěného stupně v točitém schodišti po dvou cihlových stupních železnými dveřmi. Dolní zvonice je novitě 3.10 m široká a 3.10 m dlouhá a je v ní dubové lešení a žebřík, po němž lze vylézt do horní zvonice. Ta má 4 železná okna (v každé zdi jedno) a horní dubové lešení, na němž jsou tři kostelní zvony, konsecrované od biskupa Dr. Františka Bauera v Bně na jména „Narození Panny Marie“, „sv. Cyril a Metod“ a „sv. Florian“. První je 473 kg těžký, druhý 228 kg a třetí 137 kg. Pořídila je drýžská obec a darovala kostelu.

Nad horní zvonici je osmiboký jehlanec věže, jehož žlabce (okraje) jsou pokryty zinkovým plechem, zbytek pak břidlicí na prknech. Na jehlanci je posazená bání a na ní kříž a hromosvod.

Kostelní pída. Na tu vede z dolní zvonice jednoduché dvoukřídlové železné okno. Z pídy nad lodí vchází se železnými dveřmi na pídu nad presbytářem, která je od ní oddělena zdí. Obě pídy jsou prázdné.

Kostelní střechy. Nad lodí je střecha valbovní a nad presbytářem též, a obě jsou spojené, pouze nad presbytářem je nižší. Obě střechy mají na jihovýchodní a na severozápadní straně po vikýři, tedy celkem 4 vikýře. Obě též mají na tři strany okapové roury z pozinkovaného plechu a dvě velké odpadové roury a jednu malou odpadovou rouru nad sakristií. Sakristie má jednostrannou střechu, krytou břidlicí na prknech.

Hlavní oltář sv. Narození bl. Marie Panny, Obsah kostela.
altare fixum, má předeek a bohy z mramoru a masonu z velké mramorové plotny. Na ní spočívá plochá dubová a v té je nepouštěné portatile, vzaté z oltáře zbořené kaple dřevické. Oltář má jeden kamenný stupeň a podium na krajích z kamene a uprostřed z dubových desek, vzadu je zděný z cihel. Nad tímto podiem zděným je vatořánek z měkkého dřeva, s jednokřídlými dvířkami, na nichž je ozdobou kalich s křížem a okřídlená
x Od r. 1903 privilegovaný.

dětská hlavice. Po obou stranách svatozářku jsou podstavce z měkkého dřeva pro svíce. Hlavní oltář postavil dle plánů arcibiskupského architekta Richarda Völkle z Olomouce r. 1889 sochař Hartinger z Vídně.

S hlavním oltářem spojen je oltářní obraz Narození bl. Marie Panny od akademického malíře Lichana v Brně, pořízený r. 1889 nákladem rajhradského opata Benedikta Korčiana. Po jeho stranách jsou dva dřevěné mramorované sloupky a nad ním až pod klenbou jednoduchý pozlacený kříž bez krusifixu.

Kazatelna, zhotovená r. 1889 pozlacená Vojtěchem Strážem v Brně dle návrhu arcibiskupského architekta Völkle a umístěná v příměřeném výši na kamenném podstavci na rohu styřících stěn presbytáře a lodi na evangelní straně, je z měkkého dřeva a má veškeré pět prázdných polí, mramorovou podlahu. Od severo-západní stěny vedou z presbytáře schody o 10^{ti} stupních dubových, s železným zábradlím a dubovým drážkolem po obě strany. Nad kazatelnu je klobouk kazatelny, také z měkkého dřeva. Na podní straně klobouku je holubička s pupou, na vrchní straně pak dřevěný kříž bez krusifixu.

Křtitelnice na epistolní straně chrámové lodi je celá z kamene. V kamenné pánevci je vsazena mísa z cínového plechu a nad pánevci je cínové víko s křížkem bez krusifixu. Zhotovil ji kamenický mistr Václav

Bech v Prostějově r. 1890. Je opatřena ozdobným náterem.

Boční oltář v Josefa, pěstouna Páně, v chrámové lodi na epistolní straně, s dřevěnou polychromovanou sochou tohoto světce, celý z dřeva, zhotovený r. 1890 nákladem Alžběty Turzové z Krumlovských Pust, nynížších Moravských Pust, od sochaře Tabla z Prostějova. 8. září 1890 byl slavně benedikován (t. j. byla benedikována jeho socha, protože zřejmě portátile pště nemá) prostoměřským farářem a děkanem P. Františkem Buškem.

Lavice dubové, natěčené, v chrámové lodi ve dvou řadách po deseti, tedy celkem 20 lavic, zhotovených r. 1890 drysičským stolařem Zhořilem.

Zpovědnice dubová, s mřížkou a s klekátkem na kazetové straně, zhotovená r. 1890 drysičským stolařem Zhořilem, je pod předním křídlem, na epistolní straně.

Varhany s devíti hlasy a jedním manuálem, stojí na předním křídle, zhotovila r. 1889 fa Rieger v Línově. Byly benedikovány 4. května 1892.

Starý obraz, představující narození bl. Marie Panny umístěný na zadním křídle, je oltářní obraz bývalé kaple drysičské. 1945 byl ve frontu poškozen ránu někdo

Před kostelní branou správo stojí kamenný kříž, ukrodl Původně stál před bývalou kaplí drysičskou. Tam stál už před rokem 1823 kříž dřevěný. Tento starý dřevěný kříž

drypsická obec r. 1823 obnovila, t. j. nahradila jej novým dřevěným křížem. A právě místo tohoto nového dřevěného kříže postavil r. 1864 Vendelín^{50c} kříž kamenný, a to bez reveron a bez složení kapitálu na udržování. R. 1866 byl slavnostně benedikován a r. 1889 jej drypsická obec postavila před nový kostel, a to zhrášlený.

Kamenná socha sv. Jana Nepomuckého, stojící před branou kostela vlevo, stále rovněž před bývalou drypsickou kaplí a i ona byla postavena před nový kostel r. 1889, také zhrášlená. Kdo ji opatřil, známo není, a také nebylo na její udržování ani reveron ani kapitálu.

Změny
od r. 1893.
(za faráře
P. Vaculíka)

Malba kostela douda po vybičování začala v září r. 1894. Zpět jen dekorativní malíř Václav Věšek z Votě u Ol. napomáhal ferružní zdi a namáštěl podklad. Návrh na výzdobu z ochoty vypracoval znalec obřadového umění, P. Josef Kašpar, farář v Radměřině. Obrazy maloval akad. malíř Mühl, malíř náboj. obrazů z Nové Páky v Č. a na konci vypomáhal akad. malíř Josef Klávek. Malba se protáhla až do podzimu r. 1895. Náklad na ni byl 3100 zlf., z toho 2230 zlf. byly sbrány od farníků, ostatní doplatil farář a k tomu dával celou tu dobu stravu pěti až šesti malířům. Nástupní malby: nad presbytářem narození Páně, v lodi pořádek: klanění sv. tří králů, homovace Panny Marie s nebi, Panna Maria s Ježíškem v kruhu mariánských stětí ze všech stáří. Ten je už na křídle. Na vnitřním oblouku jsou medailony s obrazy českých patronů.

R. 1902 postaven byl nákladem Josefa Cimbalhové
boční oltář sv. Luce Páně, v lodi na evang. straně.
Socha zhotovena byla v Praze v uměleckém ateliéru Lunder-
mann a Rulier, spodek oltáře z mramoru a pískovce od
E. Bouřky v Brně za 1000 K; a vrahni část oltáře od
sochaře Fábry v Prostějově za 700 K. Oltář byl benedikován
při gener. visitaci od arcibiskupa Dr. Th. Kohnera.

12. května 1917 byly rekvirované zvony Maria
a sv. Florian. Zvon Maria byl na věž rozbit bledným,
zvon sv. Florian odvezen celý. Erár zaplatil za zvony
válečnými pojistkami v nom. hodnotě 2500 K. Florian rustal.

Varhany byly 6. dubna 1918 připraveny o cín-
ové píšťaly z rejstříku Principal. Byly erárem rekvir-
ované pro válečné účely. Za odebrané píšťaly vyplatil
erár 624 K, za něž pak varhanář dodal v. 1919 nový
Principal, ale zinkový.

R. 1921 byl postaven nákladem dobrodinců
boční oltář Bolesné Panny Marie, v lodi uprostřed její
evangelní strany, jako pomník padlým z farnosti.
Spodek z mramoru a pískovce zhotovila Fa Urban
z Olomouce, socha byla vyřezána v dílně Marie
Vedermanové v Olomouci.

R. 1924 zjednoceny byly pro chrám Páně nové
zvony skoro téže velikosti, a tenor a podobý, jako ty
zkonfiskované. Zvon Maria váží 419 kg a zvon tenor,

Gril
zvonn. Florian váží 121 kg a žije s touto e. Vlity byly
u fy Ad. Hillera odava a syn a stály 15.409 Kč. K tomu
železné lešení 2162 Kč. Na náklad bylo použito zvonného
fondeu za odebrané zvony, t.j. 2260 Kč, sbírky a dary farní-
ků vynesly 13.000 Kč, Ostatní, 2300 Kč daroval farář.

R. 1934 byly varhany opatřeny elektrickým*
ventilátorem. Varhany přitom vyřídil a zřídil varhanář
Jan Hudroch z Písnova, a ventilátor dodal a namontoval
rovněž on, vše za 4700 Kč. Z vlastního kostelního jmění
bylo na to vyplááno 3500 Kč, zbytek uhradil farář. Pívad
proudu ze sítě do kostela platila obecni rada (jin k varhanám).

R. 1937 opravena byla odprýskaná omítka v presbytá-
ři a doplněno pomíšené malování, zde očištěny a natřeny
olejem. Náklad 445 Kč zaplatil farář z ověho a kromě toho
živil 9 dní dva malíře.

Mramorová balustrada mezi lodí a presbytářem porí-
zena byla r. 1937 za odhad Barbory Kotyzové (5000 Kč).

Zvěny od r.
1941 (za
faráře P.
Jos. Ambrose

Dne 23/3 1942 byly dle úředního nariadení odevzdány
Německé Říši tyto zvony: 1.) Ivan Maria, 2.) Ivan v. Cyril
a Metoděj. Zůstal jen nejmenší, sv. Florian.

V kostele byla před vstětiněm místo olejové věšné lam-
py namontována stala svítky žárovky.

V hrajích o Dryzice byl kostel velmi poškozen. Jeho
stav po německé kapitulaci 9.5. 1945 byl tento: v kruhu kolem
kostela bylo ~~rozmísteno~~ 12 jím od letadlých bomb, nejbližší asi 2 m od
* El. měření v kostele zřídila r. 1924 měřící elektrárna v Tranovišské náhl. obe.

sakristie. Kéby průměr asi 5m a hluboké byly asi 2m. —
Vnější stěny hostela stály holé, bez omítky, a ve zdi bylo
vzhledem mnoho křivců od štěrku. Podél ní jižní strana
hostela od Ivanovic byla zasažena při nejmenším deseti těž-
mi granáty a mnoha střepinami. Komna lipy před branou
byla zničena, vzbuchl v ní granát; vyrostla však potom
znovu. Hlavní brána byla provrtána. Dvě těžké ruské stěhy
vlečly od Ivanovic oknem do hostela, jedna do kněžířte
a jedna do lodi. V kněžířtě vzbuchla ve zdi nad dveřmi
do sakristie a vyvala ve zdi velký otvor. Vichní část hlav-
ního altáře nad mensou byla smetena na zem, ~~ostatní~~
byl ~~zde~~ roztržený, titulární obraz Narození Panny Marie
ležel na zemi propíchaný střepinami, obraz „křest Páně“
u křtelnice zničený, obraz 14. zastavení kříže, cesty zničený,
světlá lampa poškozena, schody na kryptu (proptáčený) prostrčeny
sakristie a strop v ní zdemolovaný, takže do sakristie
přišlo a byly desítky poškozeny bohoslužebné knihy a roucha.
Granát v lodi zničil 14. zastavení křížové cesty a jeden
její obraz těžce poškodil. Horní část altáře B. Luce Páně
byla tlakem vzduchu rozmetána, socha však ležela na
zemi neporušená. Těž horní část altáře sv. Josefa se tlakem
vzduchu rozstoupila, altář Sedmiboletí Panny Marie
a socha na něm byly poškozeny. Zpovědnice se tlakem
vzduchu rozletěla, hostelní korouhce a varhany byly propí-
chány střepinami. Poškozeny byly i nástěnné malby. Na stě-

* Socha sv. Jana Nepomuckého před branou byla zničena, kříž poškozen.

xx Byl původně v kněžířtě. Kříž, cesta je
kopie Tichvichovy kříž. cesty.

chu dopadlo 4-5 ruských granátů a byla proškubána. Klenba nad kněžištěm byla na dvou místech prorážena. Vnější část věže - stěny a hřbíty nesly stopy po střelbě z kulometů.

Během pěti měsíců po 9/5 1945 byla v kostele zasklena okna a uvnitř provedeny nejdůležitější opravy na zdivu a omítkách*. Na stěse zasazeny ochranné tašky, aby nezatékalo. Opravy prováděl stavitel Alois Dobes, z Vystravy, ale druzích rodák.

R. 1946 opatřeny nové jehličky.

R. 1947 byl kostel omítnut zvenčí a opraven.

Are. housitů r. 1950 přikázala vymalovat kostel znovu. Při práci na kostele se poznalo, že vasker pod stěchou věže je prohnulá, proto byla celá stěcha věže rozebrána a dána nová. 29. 9. 1947 byla na věž vřazena nová hříb. Rozpočet na opravy kostela byl původně 204.084 Kčs, na opravy kostela i věže 392.806 Kčs. Tyto opravy prováděl stavitel Oskar Puntáček z ^{Tranovic} Postupovic nad Labem. Opravy zařízení kostela hradili věřící sbírkami.

+ rodák z
Dřevic

Žárovkový věnec na kl. oltáři a věšná lampa obnoveny.

r. 1949.

R. 1950 byl před kostelem postaven kříž, opravený firmou Svare z Druovic, a nová socha sv. Jana Nepomuckého, prvý nákladem p. Posa, druhý nákladem obce. Obě posvěceny 10. září 1950 p. dro-
vici z farar.

Nové marmorové desky s jmény padlých na oltáři sedmibol. Panny Marie jsou rovněž z r. 1950. Zhotovila je fa Rudolf Svare, kamenosochařství v Druovicích.

* Kostelní hospodáři dali prozatím vyhlést stěny. Půjmu kříž žárovkový věnec na kl. oltáři nákladem p. Goldachovi na pam. jejího popraveného syna.

Kotel dostal r. 1950 vnitřní mřížovou bránu, poříze-
nou nákladem p. Aněžky Přikrylové z č. 17 podle návrhu fa-
míe P. Josefa Ambrose. Vyprac. pro návrh byla podobná brána wa-
novického hostela. Dodala ji fa. Navrátil z Ivanovic, ale zhotovena
byla v Brně. Tak mohla vnější brána zůstávat skvělá. - Pou-
vadě však mřížovinu proletovali do hostela ptáci, hlavně kormi-
šáci (rozeji) a poletovali tam i při bohoslužbách, stáli si tam
hřístky a zrcadlověli oltáře, pořízena r. 1954 do brány i drá-
tená síť za 69 Kč.

R. 1951 byly opraveny oltáře a oschy místo starého,
už velmi omšelého hnědého nátěru, z vyřezaných jako obrotlé
miskem, byly podle rozhodnutí kanovníka Křiváka z Olomouce
nátěrem mramorové bílé. Zhotovení příspichů od stěn (na
hlavním oltáři jich bylo asi 80), nátěr a glazování provedly
Stavební podniky ve Vyškově, ^{mal} zlato sebrali farníci. Místo
zrušených obrazů křížové cesty namaloval nové p. Ohlábek
z Vyškova, postavení opravy nové křížky na obrazy místo
starých, posázení v výbusech, udělal p. ^{Rudolf} Holub z Dvora.

V červenci 1955 dokončena byla malba presbytáře hostela.
Nyní stará křehká malba a vymalování olejovými. Při
tom byl obnoven i ozdobný vlys a liniování sloupů na
vítězném oblouku a ornamentální a figurální výzdoba
v průčelí presbytáře očištěna a částečně opravena. Původní ná-
stropní malba presbytáře zrušena. Malbu provedly Stavební podniky
města Vyškova za 6905 Kč.

V dubnu a květnu 1956 byly opraveny farářské a farní
místnosti vým. na střeše (velmi rozvolněly) a kolem kostela provedena
drenáž. Trochu to pomohlo, ale přece dlažba a tím celý kostel
vlhne. Je třeba zrekonstruovat dlažbu, jak to zamýšlel P. J. Lant. .

Generální oprava varhan skončena byla 17./5. 1957.
Moc docházely, píšťaly byly stále ještě protříděné a mnohé ne-
braly, jako soli potřebovaly generálky, aby nedaly. Povedl ji
František Doležal, varhanář z Pelhuce.

Hřbitov,

podle stavu
z 1893.

Řím. katol. hřbitov, pořízený r. 1872 nákladem obce.
Byl až do r. 1883 majetkem obce. R. 1883 byl zapsán jako pří-
slušnosti říms. katol. kopie v Drysišce a jako majetek říms.
katol. Církve v pozemkové knize drysišské, para. č. 144/2.
Na východ hraničí s obecním trávníkem č. para. 144/1 před
bránou, vedle silnice k Týškovu, na západní z hřbitovní zdi
hraničí s chodníkem na ohraničený nepovrchový hřbitůvek pro sebe-
vraždu s rolemi Cyrila Kregého a Karla Řezníčka, na jih
Celý hřbitov je ohraničen jednou zdí z kamene, vysokou 1½ m,
krytou břidlicí. Je dlouhý 79,2 m a 28 m široký a měří
18 a 9 m. Hlavní vchod na vých. straně, od silnice k Týškovu,
má zlepená dvoukřídlá vrata zasazená ve dvou pilířích z cidel.
Od vchodu sprava je na hřbitově oddělení pro nekřesťáky,
při západní straně zdi na posvěcené půdě je zděná mauzó-
leum 5 m x 4 m. Uprostřed hřbitova stojí vysoký kamenný kříž
hřbitovní z r. 1872, pořízený od manželů Linova a Prantšky.

Gregorovijské dombské zě po her reversu a bez kapitálu na jeho udržování. Náhrady jsou dle zhl. listiny majetek kostela. Kletě a tráva patří za udržování pořídku farářů, nižší ji za stejnou pomůckou dát a také dávají hrobaři (viz. list. 11 a 12.)

Až do r. 1919 pochovávalo se na hřbitově po r. 1820. R. 1919 byly pozemkové opatření zrušeny a od té doby se vedly i tak zvané hroby rodinné.

V květnu 1930 začaly přípravy k opravě hřbitova. Obecni zastupitelstvo tehdy odeprálo provést opravu, proto se upisovalo a když byli všichni splnili, co slíbili, bylo by to stačilo. Shora určená dovoz písku a cihel vyhován byl dobrovolnou ochotou téměř všech majitelů kovářských potahů. Oprava sama byla odložena až na podzim, hlavně proto, aby se získala i bezplatná máně práce. Upraveno bylo 6300 cihel za 1638 Kč, 30 g cementu za 1200 Kč, 26 g vápna za 624 Kč, 25 tis. písku za 200 Kč. Dělnickým a zednickým (kromě práce zdarma) byly vyplaceny mzdy, záloha v té pojistě, 2924, 70 Kč, alžběm tedy byl náklad na opravu 6656, 70 Kč. Je sbírek a darů bylo došlo 5100 Kč, 1486 Kč doplatil farář. Když bylo dílo hotovo, byly prosby o příspěvky a dary mnohé.

Od 1. ledna 1957 je hřbitov ve správě místního úředního výboru v Dřevěšicích.

191.5 - prohození V roce 1945 ve válečných událostech byly shozeny bomby po pravé i levé straně hřbitova, kolem řdi obojí strany po jedné bombě. Úlomky a otřesy půdy

poškodily kříže a pomníky, z nichž některé se nachýlily nebo zesuly. Bomby padly kolem hřbitova asi v jedné třetině jeho délky.

Až do r. 1925 se pohřbívali po pravé straně nahore za hlavním křížem pouze děti. Od r. 1925 i dospělí.

Do r. 1920 byly na hřbitově většinou kříže železné. Jen málo bylo náhrobků kamenných. Postupem doby železné kříže mizí a r. 1975 jich zůstává jen 5.

Na hřbitově byly vysázené břůzy, které v r. 1930 byly již velmi vzrostlé. Svými kořeny svedaly a nakláněly kříže, v době jiné valky se lámaly větve a rozbíjely svým pádem pomníky. Lidé si stěžovali P. Vaculíkovi, ale ten nedal na břůzy dopustit. V den všech svatých a „na dušičky“ jejich listí ráželo večer slatě. Byl to krásný odraz světla na hrobech, který se někdy zvějšoval jasně hořícího voskového věnce z některého hrobu. Vzánil se od svíčky sám, nebo byl kluky schválně ku svíce položen k jejich velké radosti. Po roce 1926 jsou tyto věnce vyměňovány za rostlinné, i rakytice. Ještě se P. Jos. Ambrož a P. Kantora byly břůzy vykáceny. Postupně mizí i thujy. Od r. 1930 jsou hroby osazovány květinami, což bylo dříve jediné.

Kostel a fara 1945.

O poškození kostela je psáno na str. 76. Popis škod není tam úplný. V kněžišti pět oken bylo barevně ^{nahore v oblouku} vymalováno ^{na červeně} v každém okně bylo všechno sklo rozbito. Z barevných skel nezůstalo ani jediné. Všechna okna byla rozbita. Nově rasklená okna zdarma ratmelil Adamec Jan r. 1970. Do té doby bylo sklo ratmelena kytím jen v rozích. Po frontě 1945 nebylo skla ani žele. V oknech zůstalo několik nerozbitých tabulek skla.

Dle sdělení P. Jos. Ambrose místní předseda M.N.V. Rudolf Ambroz přemluvil místní nár. výbor v Drpsicích, aby během roku nevyčerpání prostředky finanční věnoval na zaplacení účtů kostela a fary. a tak se přece jen P. Jos. Ambros dočkal zaplacení dluhů.

Vystřelený granát od Ivanovic od sovětských vojsk zničil v pilíři mezi okny nad obrazem křížové cesty před oltářem B. Srdce Páně asi ~~10 cm~~ širokou díru. Střešní a úlomky granátu pak poškodily průčinný strop a stěny kostela.

První neděli po osvobození byla sloužena mše sv. v koutě u zpovědnice. Okna v kostele byla rozbita a P. Ambroz se bál, že by vítr a prouvan zremožnil sloužili mši sv. u oltáře, neboť společně viděl.

Děkovných bohoslužeb se zúčastnilo mnoho farářů, vyhořeli ve všedním obleku. Jiní neměli. Obec Moravské Prusky učinila sbírku oděvů a prou přispěla vyhořelým potřebným oděvem.

Dějiny obce.

Rimskokatolická fara v Dypsích je fara erektovaná a byla zřízena základem a dotační listinou z 4. července 1892, potvrzenou Arcib. konsistencí 27. července 1892 zřízením fary a nistodržitelstvím v Brně 15. října 1892 na základě zmocnění od ministerstva kultury a vyučování č. 21.464 z 7. října 1892. Má totiž jedno rytmizované místo, a to místo faráře. K farě patří jen Dypce, zádoucí obec není přifařena.

Farinné obce patřila už při zřízení samostatné duchovní správy 1.) farní budova s nemovitým příslušenstvím (dvůr, hospodářská stavení, malá zahrada) 2.) pozemky v trati „Chrást pod hospodou“ a „Chrást“, 3.) benefičiální nadace Jana Běhara, 4.) práva fary, (resp. povinnosti obec vůči farě) knihovně zajištěná na obecních nemovitostech a stanovena v příl. a dol. listině.

1.) Jednopatrovou farní budovu č. pop. 115 se studní na dvoře, obklopenou zdí a vraty a stáje budova r. 1889 a stodolu r. 1890 obec, a to na stavební ploše č. p. 150 v rozloze 9 a 57 m², která byla utvořena z pozemků, postoupených obci pro faru od soukromníků. Ze stodoly byla zahrada, č. p. 125/1 v rozloze 6 a 98 m², a při farě samé dvě zahrádky č. p. 125/2 v rozloze 2 a 99 m². Všechny tyto darovala darovala farě obec trhovou smlouvou z dne 27. října 1889, schválenou veni

Papír fary
1893.

patřícímu nřady, a jsou zapsány ve vložce č. 1339 jako
farmí majetek.

*Obytné
stavby
přízemní*
Popis farmí budovy, obrajčej v nejstarším inventáři
platil o ní v podstatě až do jejího zručení, platil o ní v pod-
statě až do jejího zručení r. 1945. Obytné stavení byla
jednopatrová budova, obrajčejá okny k východu a k západu
a k jihu, k severu pak bez oken. Stála asi 20 m od silnice
z Druhé do Vyškova a vcházela se do ní od silnice. Před
budovou byla (i z jižní strany) zahrádka, se tři stran
obrajčejá lathovými plotem, zasazeným v omí zděných
pilířích. Od dvakřídlových lathových dveří se železnou
závorhou vedl středem zahrádky k farmímu vchodu schod-
ník, dlažděný čtyřmi lathovými plotnami, a pět ka-
menných schodů. Vstupní dveře byly dvakřídlové z měkké-
ho dřeva, zavěšené do kamenných kerží. Zámek byl fran-
couzský, klíka železná. Nad dveřmi byl měřítko s devíti ta-
bulkami, z nichž čtyři byly modré, čtyři z kaleného skla
a jedna průhledná. Na té bylo napsáno číslo domu, 115.
Vedly do síně s betonovou dlahou. Proti nim tam byly okle-
něné dveře s čtyřmi keržími a dvěma lathovými tabulkami,
na samostatné zavěšení. Nad nimi byla okleštěná žed o
12^{ti} tabulkách. Za nimi pokračovala chodba k dveřím
na dvůr, přetrnutá chodbou podélnou. V té v pravém samém
první dveře vpravo vedly do kanceláře o třech oknech a s
hachlovými karmy. Za jejím rohem před kousem chodby



byly dveře do komory s dvěma okny, jedno na silnici a
a jedno do vnitř, a vedle nich dveře do záchodu s betonovou
podlahou, dřevěným sedadlem s přiklopem a litinovou rourou
a s jednoduchým dvoukřídlým oknem. - V levém samém
podélné chodby byly dveře vlevo do obytné světnice o 3 okna
a s kachlovými kamny. Za jejím rohem byly dveře do ku-
chyně o dvou oknech, z nichž jedno bylo rovněž obráceno k
silnici, a druhé ke lustru, a s kachlovým sporákem se čtyřmi
železnými plotnami, dvěma plechovými troubami s dvojitými
dvířky, s jedním dvířky do peci a jedním do popelníku,
a dvojitými dvířky do kouřovodu. Pod sporákem byl výklenek.
Vedle dveří do kuchyně byly dveře do špižárny, kde bylo jed-
noduché dvoukřídlé okno o čtyřech tabulkách do dvora, a
betonová podlaha. - Z chodby se vystupovalo schodištěm
do prvního patra. Celé schodiště mělo 14 + 12 schodů a patro
železné, řadě natčené zábradlí s dřevěnou rukojetí. Po prv-
ním stúpně schodů byla plošina s betonovou podlahou
a nad ní okno vedoucí na dvůr. Od plošiny se schodiště
obrácelo směrem opačným a šlo do chodby s dřevěnou
podlahou. Proti schodům byly dveře do předpokoj, vnějš
byl pak fariní archiv. Měl jedno okno k silnici, t. j. k zá-
chodu. V levém rohu u dveří tam byl otvor pro troubu z
kamen nebo pro ventilaci. - Vpravo od předpokoj byly
dveře do obytného pokoj. Tam byla tři okna a kachlová
kamna. Vlevo byly dveře do druhého pokoj, kde též

byla tři okna a kachlová kamna. - Na konci chodby
 vpravo - při patě od schodů - byly dveře do obytne
 místnosti. Ta měla dvě okna jako kuchyně pod ní.
 Na levém konci chodby byly dveře do skladové kotelny
 s dvěma okny. Za nimi u dveří tam byl otvor pro
 pro troubu od kamna. Vedle nich byly dveře na klíč
 do zahrady se stejné malou obou o čtyřech tabulkách
 a stejné zářezí, jako dolů, jen podlaha tu byla
 dřevěná. Všechny byly rovné rákosové stropy a stěny
 obilné a pokud není řečeno jinak, dveře byly z
 měkkého dřeva zavěšené na křeh zavěsích v dřevěných
 věžích a měly francouzské zámkové a dřevěné klíčky;
 vše to těž byla - pokud není jinak řečeno - dřevěná
 (přehnaná podlaha), okna dvojité, čtyřkřídlá, o šesti
 tabulkách, vnitřní s mosaznými závorhami, vnější s želez-
 nými háčky, kamna jednoduchá kachlová (pokud
 kde byla) s dvojitými dvířky. - Z chodby vedlo uho-
 díště dále na púdu, 13 + 11 pískovcových schodů se
 železnými zábradlími a dřevěnou rukojetí, a plošina
 s pískovcovou podlahou, nad plošinou jednoduché čtyř-
 křídlé okno se závorhami a křeh, obrácené do dvora.
 Dveře na púdu byly na klíč, dřevěné, polité železnými
 zámky. Púda byla vydlážděna cihlami, stěcha po-
 kryta břidlicí. V stěse byla tři skleněná okna v ple-
 hových rámcích, s přístupem k dvířkům. - Z chodby

púda



v přízemí vedly čtyři betonové schody dolů k dvířům do
sklepa a na dvůr, do sklepa vlevo, na dvůr naproti, ohráží
na klič. Od dvíř do sklepa vedlo dolů 12 schodů z sklepa
měkkého dřeva. Sklep byl vlhký a schody byly už při
přebírání lany r. 1893 napadeny houbou. Tento sklep
byl klenutý a zděný byl rozdělen na dvě vnitřní a dvě
vnější prostory. Ve vnitřích bylo po světlíku.

Poslední dvůr, porostlý travou, byl od výhledu hospodářská
stavení.
ohrazen obytnou budovou a zdí s dvoukřídlými dřevě-
nými vraty zasazenými na železných sloupcích ve dvou
zdejších sloupcích; od severu zdi a chlévy; od zápa-
du stodola a zdi s dvířky do zahrady, od jihovýchodu
s venkovními dvířky na klič a v dřevěných veržích,
vedoucím k zahrádce. Na dvoře byla vlevo dřevěná
pumpa, studně byla kryta prkny. Vpravo byla zácho-
dová žumpa, krytá rovněž prkny. - Na severní straně dvo-
ra byly chlévy a kůlna, všechno nově amitruté. První
byl hravý chlév, s dvířmi ze dvora na záhon, a do
sousední kurny na záhonu. V chlévě bylo cemento-
vané koryto z cihel. Do kurny vcházelo se z chléva
a ze dvora. Byly tam tři dubové sloupce na uvažování
kurny. Vedle kurny byly dveře do chléva pro vepřový
dobytěk. Pak byla kůlna na vazy, do níž se vstoupilo
dvoukřídlými vraty na železném záhonu. Všechny tyto budovy
místnosti měly klenutý strop na traversách a podlahu

z udusané hlíny. - Na západní straně dvora byla
stodola s dvojitými vraty na závoru a na závrtek.
Ve stodolách byly po stranách [perný?] odstěbné od mlátnu
dřevěnými hrázemi. Na patě bylo 10 mělkých přek.
Proto vratům z dvora byla stejná vrata na zahradu.

Zahrada ze stodolou, čís. parc. 125/1, byla ohrá-
zena ze té strany želez. od vjezdu želez. se železnými
nůžkami, a stodolou.

zrušeny do
v 1941

Takový byl stav fary, když ji přejímal pro-
farář. František Šachl. Dal ji, jen od zedníků obí-
lenou, celou výšku náhladem vymalovat, pustou zahradu
vyřízl stromy, upravil zahrádky před domem. Patřil
zrušeny jsou patky z popisů fary, které pořídil při
jejím přechodu v 1941 druhý farář P. Josef Ambros.
K farní vedlo 5 + 4 + 4 schodů. V přízemí bylo v kauděti,
v obytné světnici, v kuchyni a na křižovatce schodů, v patě
jen v obytné světnici farní, po žárovi, a to bylo elektrické
vedení ze starého materiálu, jemuž el. vedení zavedeno
nebylo. Východ v přízemí měl už dlažbu dřevěnou.
Místo kuchlovité kameny jsou skoro všude železné
staré, už propálené kámen litinový. Stodů na
dvorě: žumpa měla betonový příklop. kamisto hro-
ského chléva ze železného prádla sklen. Farní
budova neměla hromozvod a všechny budovy byly
opatřeny okapovými rourami.

29. dubna 1945 o půl třetí odpoledne byla fara
 zasazena ruskou leteckou bombou 500 kg těžkou. Bomba
 prorazila stropy nad prvním patrem a přístupem, na-
 razila na železnou traversu v klenbě sklepa pod farou a
 vybuchla. Celá polovina budovy na straně k Zibraní
 vylétěla do vzduchu a části dřeva a zdiva dopadaly
 na dachy až na malém Zibraní. Druhá polovina
 fary byla strašně zdemolována, a ještě i tento ^{11.} zbytek
 a stodola a chlévy a zahrada byly ve dnech 1. až 9. kvě-
 na hurtě ostřelovány a citelně poškozeny. Celkem tu
 byla zničena stáda 867 500 Kčs.

Zničení fary
 d. 1945
 (viz též fotochy
 na str. 134)

Když bomba zasáhla faru byl farář P. Josef An-
 broš ještě s dvěma lidmi ve sklepě pod farou a zůstali
 na živu jen ochranou Boží. Pouhých 15 dnů od nich
 sesypala se do sklepa klenba a zdivo. Sklep byl pln
 nového koně z bomby, než přece se jim s pomocí Boží
 podařilo vyběhnout ven, třebaž jim přístup viselo nad
 hlavou zničené schodiště fary. Nejennější ornáty, kalichy,
 monstrance, cenné papíry, základní listiny ^{vaculické} kroniky/vlast-
 ní knihy, hotové peníze, hotelní svěry a mešní víno dal
 farář zaslát již 29. března 1945, tedy před frontou, ve vý-
 klenku farního sklepa, a to se zachránilo. Klesl to alpo-
 ledne po bombardování zachránil s nasečením zdiva z fary i
 věšerní matrice. Bydlil pak v nouzovém bytě u p.
 Řezníčkové v domě č. 120 ^{a ve škole.} (od 9/5 1945 do 30/11. 1948).

Zachráněné
 životy a věci



Stáli ve výklenku rdi který tvořil
 dvéře do sklepa. Strop se propadl
 125 před ně a rdivo je sesypalo se shora.

Stavba nové
fary

Průz po válce zadal předseda prvního Nár. výboru v Drysících p. Jan Němeček, krejčí č. 26, rozbrání fary, drysíckému rodákovi Aloisi Dobrošovi, staviteli ve Vyškově, a sice z materiál z rozbrání fary + 9000 Kč. Do 30. června 1946 byla rozbrána do základů. Hospodářské úřady při farní opravě již v. 1945. Krajský nár. výbor rozhodl 30. 12. 1946 místnímu nár. výboru, že z prostředků poskytnutých ministerstvem vnitra na základy na válečné škody může na opravu kostela a fary v Drysících 450.000 Kčs. Kostel byl opraven z sbírek a farní z novobudovatelů obec plus tak čestně závažně výj. když přijatý zápl. a dot. listinou. Staral se o to občan předseda MUV p. Karel Šolák, rodák v č. 18, znám malí: velké vedení starosti a starbou vedl farář P. Josef Ambros. Navštívil ji podle plánů drysíckého vdačka Benata Loháčka, stavitele v Tostěchovicích, Oskar Funtiček, stavitel v Travníčkách na Slavě. Značení zru. nár. výboru v Brně byla při stavební čáře posunuta o celou náhru staré fary do zádu a tak se stalo, že tam, kde stála vední ze staré fary, stojí nyní přední ze nové, obývané od 1. prosince 1948.

Popis fary
nové.

Je zru. jednopatrová, s okny obrácenými ke slunci: na východ, na západ a na jih, ale vstupují se do ní po pěti ohoděch dvěma sboku, od jihu, od kostela. Od vlnice, od zastávky autobusů, k níž vede dlážděný chodník, a od nich vede dlážděný chodník do sakristie. Vchod má tři dvakrátložené dveře, nad nimi je mříž s dvou tabulích.

Zvení je nad vnitřním betonová stříška. Za schůdky je
 předstíňka, za ní další dvoukřídlové dveře na podélnou
 chodbu. Z předstíňky jsou mimo to vpravo jednodukřídlo-
 vé dveře do pokoje a dvou dvojíých oknech, z nichž
 jedno tříkřídlé a jedno dvoukřídlé, a ex křídlo, to
 jediná skleněná tabule. To platí o všech oknech. Za před-
 stíňkou vpravo jsou dveře do farního sálu s dvěma
 trojdielnými okny. Vše chodby je konvora luxur
 s jedním dvojíým oknem. Vedle ní na straně do
 dvora je skladisti hotelních věcí, pak schodiště
 do I. patra a chodba k dveřím na dvůr, pak kou-
 pelna s kany na teplou vodu a se splachovací
 klosetem a umyvadlem^x, a koupěné světnice podobná
 první. Vchází se však do ní z chodby. Schodiště do
 I. patra má 10 + 10 schůdků. Nad plásmou je dvojité
 čtyřkřídlové okno o 4 tabulích, do dvora. Vpravo od
 výstupu schůdků do patra je koupelna s klosetem jako
 v přízemí a obytná světnice, vše chodby dvojité dvoukříd-
 lé okno ke hotelu, pak tři pokoje, spíž, pokoj a
 schody na půdu, zase 10 + 10, s dvojíým dvoukříd-
 lým oknem do dvora. Ze dvora, t. j. vení se do okna a okno
 na plásmě z přízemí jeví jako okno jediné. Dveře na půdu
 jsou ze silného plechu, podlaha na půdě cihlová,
 krytina je eternit. - V přízemí, vpravo od výstupu na
 dvůr, jsou schody do sklepa, vlastně do sklepní chodby s pří-

^x Platí o 1. patře. V přízemí je toliko kloset.

střešní do tří skleněných místností. Posunutím budovy
u oltáře ve sklepě i studna. Z té byl do budovy zaveden
vodovod typu Darling. mimo to je tam i menší železné
čerpadlo na vodu. - Všechny pokoje jsou mělké, vypo-
sazeny a širokými okny. Chůva obíhající k slunici jsou
trojdílné, ostatní jen dvoudílné. Pohové pokoje v přízemí
a v patře na levo od vchodu (při pohledu zevnitř), mají rozměry
 $4\text{ m} \times 3\frac{1}{2}\text{ m}$, ostatní $4\text{ m} \times 4\text{ m}$, farářů sál $6\text{ m} \times 8\text{ m}$.
Ve všech pokojích jsou kamna hluboká. Všechno je též
zavedeno dobře elektrické vedení a světlo.

Hospodářské stavení obsahuje už jen prádelnu,
místnost pro dříví a pro hrálky, dřevník a skladisté
uhlí. Také stodola slouží jen za skladisté uhlí a dříví.
Dříví se proti dřívějším zmenšil o plochu, kterou zaují-
má fara. Zahradu zůstala stejná. Před obytnou budovou
je trávník s třemi výhledy pruhů, záhonů okrasných
keřů pro hostel. Kromě toho je oáza ořechů.

Uvědomí
místnosti.

Za faráře P. Josefa Ambrose byly vše jmenované místnosti
pořádkem toto uspořádání: v přízemí: kancelář, farářů sál,
spíž, hostel, skladisté, u vchodu kuchyně; v patře:
farářova ložnice, studovna, hospodynin pokoj, archiv, šatník,
komora. Za faráře P. Prokopa Kantora: v přízemí:
obytný pokoj slepého a nemocného bývalého faráře P. Josefa
Ambrose, skladisté pro věci, komora, skladisté hostel-
ních věcí, obytný pokoj pro hospodyně a ošetřovatelky.

v patře: dvě pokojárny proti sobě, kancelář, obytný pokoj
faráře, spížna, kuchyně; za faráře P. Augustina Na-
vrátla: v přístavku se star neměřil; v patře: obytný pokoj
faráře, jídelna, kancelář, pokojárna, spížna, kuchyně.

Právo užívat fary, hosp. stavební s dvorem a
zahradou má dle záhladní a dotační listiny kaplný
drysichý farář a za to je povinen platit ze svého
menší stavební opravy až do výše roční 10 zl. a za-
pravovat všechny veřejné dávky. Domovní daň, stěné
a vodné se však od r. 1950 platí z hotelníer rozpočtu
prostředků. - Stáji a stodoly užívá k jejich původní-
mu účelu jen psofarář P. Prautšch Václav.

2. Pozemky farního obce.

Pozemky.

Farnímu obce dále patily v r. 1893 role v trati
„Chrte pod hospodou“, parc. č. 1032 ve výměře 1 ha
20 a 42 m² s čistým výnosem 42 zl 90 hr., a louka v
trati „Ohruny“ parc. č. 868/14 ve výměře 19 a 17 m²,
s čistým výnosem 6 zl 50 hr. Tyto pozemky věnovala
farnímu obce rovněž obec, a sice věnovací listinou
ze dne 27. března 1890, a jsou jeho majetek za-
psány ve výkazě č. 1347. Právo užívat těchto pozemků
má dle záhladní a dotační listiny kaplný drysichý farář
a za to má povinnost platit za ně ze svého všechny veřejné
dávky. Obdělával je pouze první farář. Jeho nástupce
už je pronajímá. Při hospodářsko-technické úpravě^x

^x To se týká jen pole v trati „Chrte pod hospodou“. Louka na [Ohruně] byla z. 1950
vykoupena statkem a ještě čeká (r. 1957) na sta-
novení náhrady. 129

po založení jednotného zemědělského družstva v Drysi-
sích byly rozorány i jejich meze a obdělává je a
mnozí z nich sdílí družstvo, poštovní smlouvu však
nejednalo a jednat nechce a nic z nich neplatí.

Bebarova nadace

3. ^{nadace} Dotacíní obnosní Bebarova a 4. závazek obce.

Jméni dotacíní nadace Jana Bebara, založené jeho poslední
vůli ze dne 4. 3. 1852, odst. 2, s počátečním jménem 3000 fl.
složených r. 1855 dědičkou do rukou pustiměřského faráře
Kartura Zluný, vzrostlo do data sepsání záhl. a dot. li-
stiny r. 1892 kapitalizováním úroků na 19.250 zl. a
byly uloženy v cenných papírech. Do dne investiciny
vzrostlo toto jmění ještě o nové úroky (. využívalo tehdy
roční 8.21 zl. 10 kr.). Tento výnos společně stáčil na kongru.

Závazek obce

Obce se pro všechny budoucí časy zavázala (usnesení
obecního výboru z 11. září 1891, revers z 3. února 1892, záhl.
a dot. listina z 19. června 1892) nést, pokud nebude stačit
výtěžek z Bebarovy nadace, svěřenka zvýšení a doplnění
kongru z vých prostředků, platit je věnnu faráři v mě-
síčních lhůtách dorazem a nevyžadět v tom směru nárok
na náboženský a vůbec na žádný veřejný fond. Než nárok
na náboženský fond byl přece vznesen, a to už roku 1907.
Obce se domnívala, že není povinna připlácet na kvintue-
nality. Konsistori tento názor odmítla poukazem na to, že
pětileté připlatky jsou zahrnutým zvýšením kongru a
k tomu že je obec dle reversu a dle erokční listiny zavá-

zároveň bez maroků na doplnění kongruy z nábož. fondu
 Lehdejší příjmová z dne 19. dubna 1907 vypadala
 takto:

Příjmy:

Výnos farmáři pozemků K 99,66

Výnos z uložení do jistiny 1689,20
 (t.j. z Běb. nadace)

Součet příjmů 1788,86 K

Výdání:

zeměpanské daně, panské, K 51,35
 okresní, obecní příslušky
 ekvivalent 84,60

hous. výdaje 7,-

Součet výdajů 142,95

přirovnání příjmů 1788,86

jeví se čistý příjem 1645,91

a proti kongruce 1400,-

přebytek K 245,91

Obec s farmářem jistě podali žádost, neboť mor.
 místopředsedou v Běb. výnosem č. 65.770 z 29. listopadu
 1907 rozhodlo, že

zvýšení za rok 1908 obnosem 266 K 67 h

po odečtení přebytku 245 K 91 h

tedy pouze 20 K 76 h

a zvýšení od 1. ledna 1909 obnosem 400 K -

po odečtení přebytku 245 K 91 h

tedy pouze 154 K 09 h

hrodi náboženský fond.

Kor. místodržitelství v Brně 1. září 1918 a zem. správa politická v Brně 14. 8. 1920 připomínaly, že dle § 7 zák. a dotační listiny náboženský ani žádný jiný veřejný fond není povinen platit doplněk kongruy, než přese její jistě poukazovaly z náboj. fondu.

Od 1. 1. 1926 činil roční místní příspěvek z beneficií v Druzičích ročních 2520 Kč a kongruální schodek byl vzhledem k základní nezvýšené kongruce 9000 Kč již 6480 Kč. To bylo na obec mnoho, i žádala opaku s arcib. konsist. aby tento kongruální schodek byl hrazen z náboj. fondu a nikoli už obcí a konsist. dala k tomu sli souhlas k srušení systemisovaného, ale neobsazeného III. kooperátorského místa v Místku, placeného z náboženského fondu, a zemský úřad v Brně výměrem č. 53. 371-III/4-30 ze dne 13. prosince 1930 jejíž žádosti uhověl se zpětnou platností od 1. ledna 1926. Čím nebyla dotčena povinnost obce přispívat na úhradu výdajů hostela v Druzičích a jiných po právu trvajících závažných kapten (pozemky, budovy, jistiny atd.), věnovaných obrocí, zůstaná v každém případě věnován tomuto účelu.

Výnos zemského papíru Běbarový nudaec klesal s její povinností výměnami za země papíry s nižší urokovou mírou. To ukazuje na příklad příjmového z 26/12-1940:

Průjmy:

Skutečný výnos obecních pozemků roční	1000, -
Výnos jistot uložených v cenných papírech	1254, 33 "
Výnos práv požtečného (hmelu)	3, -
Výnos daní (774 rnm. hmel. dle sčítání 3 v 1920) a 50 hal	387, -
<u>Suma příjmů</u>	<u>2644, 35</u>

Výdání:

daně a přirážky	290, 12 Kč
ekvivalent	119, 07 "
hrom. výdaje na vedení matrik	232, 20, "
<u>Suma výdajů</u>	<u>631, 39 Kč</u>
<u>Suma příjmů</u>	<u>2644, 35 "</u>

zahrnutelný výj. výnos	2003, - Kč
Shodok - doplněk kongr.	6997, - "
<u>celá zůst. kongru</u>	<u>9000, - Kč.</u>

Pěsmě předtím dostával dvouschý farář od náboj
matice

1.) doplatek kongruy roční	6936, - Kč
2.) služební příplatek pro stáří	9720, - "
	<u>16.656, - Kč</u>

Podle vládního nařízení č. 219 Sb. ze dne 8/10
1949 o hospodářském zabezpečení církevního úřadu
platí misionář službě a služební příplatek farářů stál
z rozpočtových prostředků a to tak, že měsíčně používá
zálohy a čtvrtletně doplácí zbytek.



Demolovaná
fara: poškozená
zřetelně viditelná
na dně. Vše
obnoveno, opravu
fara, opravu
vypěst od sil-
nice.



Demolovaná
fara.
Zřetelně od sil-
nice, a bořící
strany.

Zámek
Přibor
místní.
Obecní mateřská škola byla od konce r. 1945 ul-
ožena ve státní správě a při největší reformě
r. 1953 přestavěna, přestavěna a přestavěna, v míst-
ní správě, při největší reformě a největší reformě
místní. Vše obnoveno.



Příprava staveniště nové
fary : odklízování posledních
suků staré.

Na obrázku jsou zachyceni
- pořádek od leva do prava -

tito faráři : Josef Štefka
(jeho rodák, je ženat v Želči), Voj-
těch Holub, František Štefka,

cizí dělník, Jan Vlček a Antonín
Belák. Poslední dva odpovídají us-
totožněním (6. 7. 1958) na hřbitově.

Opravený
hostel a nová
fara z r. 1948



stará kaple.

V místě označeném □
jsou základy kaple.

e) Dějiny nadací.

V den kanonické investitury prvním dyzického faráře P. Prautiška Vaculíka 21. 3. 1893 patřilo již hostelu peněžité jmění bývalé kaple dyzické, přenesené na ho-
stel základem a dotačním listinou ze dne 19. 6. 1892, 52, ^{jmění bývalé kaple dyzické}
celkem 1720 zł 49 $\frac{1}{2}$ kr. Z toho bylo 1641 zł 85 kr uloženo
ve 4.2% státních obligacích stříbrné a papírové renty. K
hrazení běžných potřeb hostela sloužily i jiné těchto ^{Dějiny hostela}
státních sápisů, sbírky zvané škenné, oddávkové a
pokřesbní poplatky, od r. 1893 i příjem ze záduší,
od r. 1922 výnos z hostelských pozemků, od r. 1950 též
státní příspěvek.

Prvních pozemků u hostela dostalo odkazem ^{Hostelské pozemky}
Cyryla Mazánka, výměnkáře v Dyžicích, zemřelého 29. ^{od Cyryla Mazánka}
října 1904. S jménem tohoto dobrodince hostela u
v tomto odděle pamětní knihy setkáváme ještě několikrát.
Jeho poslední vůlí z 24. 1. 1902 odkázal hostelu některé
svoje pozemky v Dyžicích a v Podivizích: v Dyžicích
22.84 a pole č. p. 2041, 4.93 a lesa (neosázeného) č. p.
2162, a 24.60 a pole č. p. 2163, první pole v trati
"Dolní vinohrady", a ostatní dva pozemky v trati, ko-
paviny nad vinohrady"; a v Podivizích 26.87 a louky
č. p. 691. Vpřípadu pozůstalosti z 25/6. 1905 byly tyto po-
zemky připraveny hosteli, v Dyžicích ve vložce č. 683 a v Po-
divizích ve vložce č. 261, a jejich užívání bylo zajištěno vdovi

František Kazaňkovi až do její smrti (+ 5/2 1915). Podle
výše uvedeného z 25/6 1905 a odevzdání listiny z 26/10 1916 bylo
na ně vloženo právo zastavení pro tři podíly, splatné po
smrti Františky Kazaňkové. Tyto podíly byly splaceny výno-
sem pozemků. Od r. 1922 plynul už výnos hostelu.

2. pozemek
od Antonína
Drejeřeho.

R. 1929 objevuje se v knize hotelních účtů jako nový
knihovnický majetek hostela 23.16 a pole v trati „za chaloupkami“,
parc. č. 350/2, zapsané ve vložce č. 213. Jeho historie však
je starší, neboť jde o pozemek sčítaný hostelu už než hostel
vůbec stál, spolu s pozemky, o nichž je právo na st. 5 pamět.
knihy. 1/4 lánie Antonín Drejeř odkázal její hostelu zároveň
s klenou, které pozůstali dědicové Jan a Cyril Drejeř odkou-
pili za 800 Kč. Tento však zůstal připsán obci, která hoste-
la hostel budovat. Mimo to duška manželka Antonína
Drejeřeho Františka měla podle protokolů z 11. 11. 1884 zajištěno
právo užívat pole až do své smrti. Zemřela r. 1925 v Domašíně
a jejího synovce benediktína Aloise Lotyzy, posledního opata.
Po její smrti navrhovali syn Jan Drejeř s manželkou Františkou
o splnění otceví vůle tak dlouho, až bylo pole připsáno ho-
stelu. Výnos plynoucí hostelu z jeho polí
byl od r. 1922 - 28 po 150 Kč, r. 1929 - 32
po 1196 Kč, r. 1933 700 Kč, r. 1934 - 1941
po 671 Kč, r. 1942 - 44 po 420 Kč, r. 1945 688 Kč,
r. 1946 620 Kč, r. 1947 650 Kč, r. 1948 850 Kč, r. 1949 900 Kč.
Louka v Podivicích byla r. 1942 vykoupěna Německou Říší.

Výnos host.
pozemků.

na voj. cvičišti, 1. lednu 1950. p. Řád národní obzoru p. l. z. zemědělské restituci vrátil kostel. Avšak už téhož roku byly všechny tyto pozemky vyvlastněny státem. O tom více v poli zádušníků. Na části pozemku nabytého r. 1929 stojí nyní (r. 1957) zčásti hravín zdejším JZD, jednotného zemědělského družstva v Drušicích.

Zádušní.

Pro ucelený obraz pozemků při farnosti ko- Zádušní
pozemky.
stela drušickým uvedeme hned i zádušní pozemky. Byl to především pozemek, zručně už mešní nadace Josefa Procházky, a síce 8.81 a role v trati Běkatyžlase za kapli, parc. č. 120, zapsaná ve složce č. 1378. Toto pole patřilo ke gruntu č. 23 a darovací smlouvou ze dne 20. května 1893 bylo odevzdáno kostelu na zřízení mešní nadace za zručelí Antonína a Karla Krejčí. Až do své smrti 1941 je obdělával prozí farář, pak bylo propachtovááno. - Druhý zádušní pozemek patřil mešní nadaci Pantocha Vaculíka, a bylo to pole, přední díl v trati, díly od trávíka, parc. č. 1250, zaps. ve složce č. 1303. Na zřízení nadace je odkázal svou poslední vůlí drušický farář P. Pantoch Vaculík, zemřelý 24. 10. 1941.

Oba tyto zádušní pozemky byly r. 1950 vyvlastněny státem stejně jako ony kostelní, a to podle výměr Okresního národního výboru ve Vyškově ze dne 13/5 1949 (kostelní

Výkup kostelních
a zádušních
pozemků r. 1950

lanka v Podivisích výměrem ze dne 24/2 1950) značka
613/3 - 7346-49 podle § 10 odst. 2 zák. č. 46/1948 Sb.

Bylo ponecháno jen jedno pole obroční (chtě pod hospodou,
viz st. 129). Zmínovaný zákon však ponechává každému
právnímu subjektu pozemky až do výše 1 ha a toto zákou-
ně právo uplatňoval farář P. Josef Ambros i pro kostel-
ní majetek a obě nadace, neboť žádný z těchto pozem-
kových majetků nedosahoval ani výměry 1 ha. Krajský
národní výbor v Brně nekunny odmítl a uvedl jako důvod
toto: „... požadavek v odvoláních uplatňovaném, totiž

Jak byl pomě-
rů církevní
majetek při
výkupních řízeních

faminního kostela a jednotlivých nadací byla separátně
ponechána určitá výměra příslu, nemůže odvolací stolice
vyhovět, poněvadž charakter církevních právních osob
je zcela odlišný od charakteru jiných právnických osob.
Církevní jmění je soubor majetkových hodnot církevních
ústavů, práv a podobných, charakterizovaný společným úče-
lem sloužit zájmům a potřebám církevním. Tedy je
toto jmění tedy decentralizováno mezi jednotlivé právní
subjekty, přičemž tvoří pouze články jediného církevního
organismu, bez té právní samostatnosti, kterou vídáme
u jiných právnických osob. Zejména s ohledem na veřejné
zájmy nelze toto subjektivitu uznávat. Z toho důvodu jsou
při výkupním řízení respektovány pouze regionální církevní jed-
notky a pro účely výkupu jsou tyto jednotky brány s hle-
diska majetko-právního jako soubor majetkové soubory. (Výměr KNV
v Brně zn. 611/8-13/6 - 1949 - IX/14c z 16. 12. 1949).

Ostatní zřídlení jmění spočívalo v cenných papí- ^{Ostatní} ^{majetk} ^{zřídlení}
rech mnohokrát během let povinně vyměňovaných za jiné
části z papírů a nižší nízkou měrou než byly původní,
a tak klesal, obzvlášť v posledních letech, jejich výnos:
z 210 Kč r. 1937 na 120 Kč r. 1946 a na 109,50 Kč r. 1949.
Při výměně papírů byly vypláceny též vyrovnávací úroky
a ty pak uloženy na knížku měšní nadace J. Polácha
a různých zakladatelů. Z úroků cenných papírů (od r.
1946 též z úroků volného vkladu) byly vypláceny povinné
podíly ze vykonané nadační povinnosti. Cenné papíry
byly r. 1953 zrušeny zákonem o měnové reformě bez ná-
hrady, z celého zřídlení jmění zbyl jen omezen volný
vklad na knížce měšní nadace Jana Polácha a ruz-
ných zakladatelů, který činil 26/3 1953 867,40 Kč
staré měny a podle zákona o měnové reformě klesl
31/5. 1953 na petinu této částky v měně nové. Vklad
i nepatrná hotovost byly 31. 12. 1953 sloučeny s jměním
kostelním.

Kešní nadace založili:

- 1) R. 1886 František Reznicek (nad. listina z r. 1894) ^{Lesum} ^{měním} ^{nadací}
Původní kapitál 150 zł. 1 zřízené Reznicek s absolucí.
2. R. 1892 obec Dvůrce. Je to jediná nadace bez vlastního
jmění, a byla zřízena zakladní a dotační listinou kostela a fary.
Nadační list byl porýzen r. 1894 Podle něho valné na kostel-
ním vlastním jmění pro všechny časy závažně zapracovat

měsíční stipendium na 1 tichou mši svatou. Původní
stipendium 128 75 Kč bylo kons. číslem 51 ai 1950 upra-
veno na 62 Kčs.

3.) r. 1893 Josef Procházka (nad. list z r. 1895). Původní
jmění role v ceně 100 Kč. 1 tichá mše sv. s piv. requiem.

4.) r. 1902 Cyril Kasánek (nad. list z r. 1910). Původní
kapitál 300 Kč. 1 zpívání Requiem.

5.) r. 1905 Josefa Cimbalkové. Piv. kapitál 400 Kč.
1 zpívání Requiem s absolucí.

6.) r. 1924 Marie Kotyzevová. Piv. kapitál 400 Kč. 1 tichá
mše sv.

7.) r. 1933 Jan Poláček. Piv. kapitál 1000 Kčs. 1 zpív.
Requiem s absolucí.

8.) r. 1933 P. Václav Horák OSB. Piv. kapitál 3000 Kčs.
2 zpív. Requiem.

9.) r. 1938 nížeji nejménovaní zakladatelé. Piv. kapitál
1200 Kč. 4 tiché mše sv.

10.) r. 1941 P. František Vaculík. jmění: role v ceně 500 Kč.
3 zpív. Requiem a 1 tichá mše sv.

Měsíční nadace
sloučený.

Od r. 1948 byly kons. čís. 51 ai 1950 sloučený
nadace uvedené pod č. 1, 4, 5, 6 a 9 na 1 tichou mši sv.,

č. 7 a 8 na 1 zpívání Requiem, č. 11 redukováno na 2 zpív.
Requiem, z nich jedno s absolucí. 2 a 3 zůstaly jak byly.

Do zániku zádušního jmění (1953) sloužival farář mši
sv. bez stipendia na úhrady všech těchto zakladatelů.

Ostatní nadace a fondy.

Zároveň s měšní nadací Kazimírovou zanikla jeho poslední vůlí z r. 1902 a právně byla zřízena r. 1905 Chudinská na-
společným nadačním listem chudinská nadace ka-
zimírova s kapitálem 200 K uloženíem v těžké státní obli-
gaci jako ta měšní. V kostelních ústech byla proto ve-
dena společně se zádušním jménem. Chudinský z ní bylo
ročně vypláceno 6 K 21 hal. Zanikla zrušením cenných
papírů při měškové reformě r. 1953. Chudinský na-
dace a chudinský
ústav.

Další dvě chudinské nadace založil olomoucký
arcibiskup Dr. Theodor Kohr, a to jednou při kon-
sekraci kostela v Drysicích r. 1896 (nadační list
z r. 1897) a druhou při generální visitaci r. 1902
s kapitálem 100 zl + 200 K uloženími ve státních
obligacích. Ty byly vedeny v ústech famího ústavu
pro chudé. Famí chudinský ústav neměl při zřízení
samostatné duchovní správy ještě žádné jmění. Jeho
vlastní příjmy spraven byly ofěry pro chudé konané
spravidla o všech Božích kadech, dále podíl z pokut
vybíraných okresním soudem ve Vyškově a okresním
hejtmanstvím, od obce pak poplatky vybrané z tanečních
zábah a poplatky z dražeb. Obecní zastupitelstvo se
16/7 1922 uvolnilo zřídit samostatný chudinský fond
v obci a všechny tyto příjmy kromě ofěr pak od r. 1924
plynuly jemu. Od r. 1915 byla část famího chudin-

ského jmění ukládáno ve státních papírech, též neholičiát
vyměněných, a r. 1953 byly stejné jako cenné papíry Kaho-
vých nadací a ostatní zrušeny bez náhrady. Nadace tím
zanikly a nepatný zbytek shrovného jmění byl 21/12
sloučen s jměním kostelním.

Křížové fondy
synem křížů

K nadacím řadí se různé fondy, především fondy
křížové. Z nich nejstarší jsou dva převzaté r. 1893 od
pustevněského faráře P. Františka Bzčka:

- 1.) křížový fond Karla Špisara, s kapitálem 54 zl. 05 kr.
Vznikl nejpozději r. 1877. Týká se kříže v kliniku.*
- 2.) fond na kříž Marianny Děvšerové, s kapitálem
31 zl. 19 1/2 kr. Vznikl r. 1885 složením základu 21 zl.
Týká se kříže na Radlicích. Nynější kříž byl pověšen
21/5. 1923.

Ostatní křížové fondy vznikly až za samostatné
diakonické správy v Dvůřicích. Jsou to pořádkem podle stáří

- 3.) fond na kříž Františka Záhpalá. Vznikl darováním
30/9. 1909. Počáteční jmění bylo 40 Kč. Kříž dal na
mezí u svého pole postavit rolník František Záhpal na
památku svého zemřelého ^{syna} ~~otce~~. Je to kříž na rozcestí za
humny. Byl pověšen 3/10 1909.

- 4.) fond na udržování kříže Cyrila Kasánka. Týká
se kamenného kříže u domku č. 136⁺. Vznikl r. 1910,
když byl kříž zbudován z odkazu Cyrila Kasánka.
(viz st. 168). Počáteční kapitál 40 Kč.

* na Lábravě. Tam stával už před r. 1823 dřevěný kříž. Toho roku jej obec nahradila novým.
** kříž v "Kliniku" nahradila obec 166 starý dřevěný kříž r. 1823 novým.

5.) Fond na kříž Marie Knapové. Vznikl r. 1926 darováním. Počáteční jmění 100 Kč. Týká se kříže na „Lubáči“ pověšeného 25./4. 1926 (Na pam. Pata Honáka dal postavit syn Vojtěch OVB se sestrou).

Všchny tyto fondy rostly kapitalisováním úroků z cenných papírů (u prvních dvou) a z spořitelnišních vkladů a koncem r. 1950 bylo jejich jmění vhrnuto 943 Kč 26 h, z toho bylo jen 355 Kč volná volná hotovost. Po převodu všech vkladů na arcib. konsistori v Praze r. 1951 šly ještě cenné papíry (podíl 120 Kčs). Po zrušení cenných papírů r. 1953 šly už jen nepatrná hotovost a i ta byla 31./12. 1953 sloučena s jměním kostelním. Tím zanikly i všechny křížové fondy.

K fondům patří připočítat i fond na misie ve farním kostele v Druhicích. Vznikl r. 1908 darováním od vyškovské fary. Jeho počáteční jmění bylo 71. 13 Kč. Do r. 1911 vzrostl na 82, 11 Kč. Ty byly vydány na výlohy spojené s misemi. Tím fond skončil svoje poslání.

Zvonový fond vznikl r. 1914. Počáteční jmění bylo 2388 Kč. Byla částka vyplacena za odebrání zvonů „kavá“ a „S. Plouhán“. Jeho jmění 2262 Kč r. 1924 bylo vydáno na zakoupení nových zvonů a tak je to druhý z jediných dvou fondů, které splnily úkol, kterémuž byly založeny.

K fondům se dále řadí odkazy Cyrila Ka- Odkazy
zahrka, vzniklé výzením jeho poslední vůle r. 1905. Jsou to Cyrila Kažánka.

- na nový kříž 1.) Odkaz na nový kříž Cyrila a Metoděje. Průběžně
mi vzrostlo do 2/7. 1910 ze 600 Kč na 729 Kč. 888 Kč bylo
vydáno na fundování kříže a 40 Kč stalo se zálohou
pro fond na jeho udržování. (Kř. st. 166). Kříž stojí na zábradlí.
- na nový zvonek 2.) Odkaz na nový zvonek a novou lampu pro věšné světlo
s poč. jistnou 800 Kč, a
- na věžní hod. 3.) na věžní hodiny s počt. jmením 40 Kč vzrostly do
konce r. 1945 na 1879,10 Kč, žel. vázaných. R. 1951 byly
všechny převedeny na účet arcib. konsistore v Praze a tím
i oba tyto poslední odkazy poslyž majetku a zanuly.

Přádek Služeb Božích.

Ochlašovací knížky služeb Božích začínají rokem 1893, málkem Zvěstování Panny Marie.

Denně byla konána jedna mše sv. V neděli a sv. svátek dle povahy svátků sloužena byla buď ran-
Služby Boží v neděli a sv. svátek
ní nebo velká mše sv. s kázáním. Odpoledne pak týžely ve 2 hodiny litanie nebo nešpory a sv. požehnání. Nešpory se od r. 1908 konaly už jen velmi zřídka. Byla-li křesťovská cesta nebo křesťanské cvičení, konaly se před požehnáním. Křesťovská cesta pak začínala už v 1 hodině. Křesťanské cvičení se konávalo ponejvíce v předpostrhí a v neděle postrhí nebo až některé neděle povětšinou, a pak zase až v několika posledních nedělích po sv. Duchu nebo v adventě. Jindy dle potřeby.

Ve všední dny bývála mše sv. od druhé poloviny
mše sv. ve všední dny
října do jara, t. j. do první poloviny dubna, po připsadě až do května v 7 hodin. Roráty a mše sv. v létě bývaly v 6 hodin, jen r. 1893 (v létě) se to zkonšelo už v 5.

Na jistinu mši sv. o vánočních se poprvé zvanívalo
Bohoslužby o vánočních
v 1/4, po druhé ve 4, po třetí v 1/2 5. V 5 začalo katechizování a pak hned byla zpívána mše sv. a po ní tichá se sv. přijímáním. V prvních letech v 9, v pozdějších v 8 se zvonilo na velkou, pak byl růženc, kázání a velká mše sv.

V den po slavnosti pověšení chrámu Páně býválo zpí-
Regniem po slavnosti pověšení chrámu Páně
vané Regniem s konduktorem za všehy zvoně, odpovídá-

jícei na zdejším hřbitově.

Všech matkách
a Dušiček.

O válku všech svatých bývaly po požehnání hodinky za zemřelé, a po kletbě se hodinu vyprávělo a mše tím se konala pohřbůvek na hřbitově. Na Dušičky dokončily se hodinky (Chvály) a bylo křesání a zpívání *Requiem* a pak průvod na hřbitov.

Posl. den roku

Na sv. Sylvestra ve 4 hod. odpo. bývalo Te Deum a sv. požehnání.

Průvody:

Kromě zmíněného průvodu na Dušičky konají se ve farnosti ještě tyto průvody:

1. Na slavnost Očišťování Bunty Marie a svěcení mšeni kolem chrámu Páně.

2. Na Kuchnov neděli se svěcení ratolesti kolem chrámu Páně.

3. Večer na Bílou sobotu po vítězném mšeni s Najvětší Světlostí kolem chrámu Páně (slavnost Vzkříšení).

4. Na sv. Karba: mše sv. v 6 hodin, pak průvod na Novou ulici ke kříži a zpět. ~~Ata.~~

5. O křížových dnech:

V pondělí: do děčtiny k sv. Floriánu, potom kolem pastouky na Glockartua k sv. Františku a kolem školy domů.

V úterý: na Novou ulici ke kříži a zpět.

Ve středu: k Panně Marii a mše a k roznesení dřevěného a pastoměřského křesání (říká se tu: na hraměch pastoměřského pole) a zpět. Po vísání do kostela vychází poutní průvod do ~~Boh.~~

o tam dále.

6. Na svátek Bážího Pěla přivod ke čtyřem altářům, s Velebnou Svátostí. První altář bývá u Pyčínku v Dlouhé ulici, druhý u Toulů v dědině (na návsi), třetí u Cimbalů v dědině (na návsi), čtvrtý pak bývá do r. 1955 u Koriánů v dědině, od r. 1956 bývá u Raclavských.¹²

7. V neděli po svátku sv. Floriána (čili po 4. květnu) o 2 hod. odpo. přivod (a při něm litanie ke všem svátkům) k sv. Floriánu, tam litanie k sv. Floriánu; pak přivod zpět a cestou písní k sv. Floriánu. V kostele sv. pohřbívání.

Každoročně se ve středu před svátkem Nanebevstoupení Poutě Páně (když se slavní svátek stal pracovním dnem, až v sobotu po něm) už dvě stě let, od doby, kdy v pustinešské farnosti řídil mor, koná sváteční pout' do Loupu. Původně to byla pout' farnosti pustinešské; od zřízení samostatné farnosti bynské i pout' její. Poutní přivod vycházel z kostela po návratu z prosebného přivodu o třech krížových dni a macel se ve svátek Nanebevstoupení Páně odpoledne. Choděvalo se krátkou cestou přes lesy. Do půl cesty vozívali se slavní poutníci na povozech a zase jim povozy do půl cesty posílaly naproti. Cesta byla dlouhá 6 hod. tam a 6 hod. zpět. Když se lesy staly vojenskými objekty (za okupace), byla cesta tedy zakázána a poutníci se museli brát velkou

Poutní místa
navštěvovaná
druyskými

oklikou po silnici, cestou o 14 km delší.

Půta bývala jediná společná pouť farnosti. Farníci
ovšem chodí nebo jezdí jednotlivě nebo hromadně na poutě i
na jiná památná poutní místa, jako na Sv. Kostýn, na
Sv. Slopečsk, na Velehrad, do Lichu, na svátek sv. Anny
do Polska do Čenstochové ¹⁸⁹⁷, a první ohlasovací kniha se zmiňuje do-
housí i o poutích čenstochovských a mariacelských. Od r.
1853 se tak chodí i do Sloupu. Také do Krahovce ve Lesy se chodí.

Slavení
křesťanské
kroniky.

Nyní ještě, co se svěť ve zdejší farní kostele:

5. ledna, v předvečer svátku Zjevení Páně - trikrátová voda;

6. ledna, na svátek Zjevení Páně - kadišlo a křída, dřívce i slat;

3. února, na sv. Blažej - svatoblažské víno;

5. února, na sv. Káth - chléb a voda;

Na popelčnický středu přede vším sv. - popel pro popelce velkého po Mán.

Na Květnou neděli před prvním - ratolesti;

V neděli velikonoční po velkém - pokrmu;

v předvečer Božího hodů svatoúsvitů - křestní voda;

15. srpna na Konebnosti Panny Marie - bylinky;

8. září, na svátek Narození Panny Marie - osivo;

27. prosince, na svátek Jana po mši sv. - vino.

Adorační den.

Od r. 1934 je adorační den druyské farnosti: 24. květen.

Májové pol.

Májové pobožnosti bývaly v Druysku jen dvakrát týdně, poněm
ve středu a v sobotu. P. Huber je 1948 přeložil na úterý a pátek.
To býval v 4 hod. več. růžence, 10. litanie a v poslézání za P. Hubera
přibyla i mariánská čítba. P. Kantor konával májovou teš v neděli.

Z pouťu dýsecké farnosti patří také pout' na sv. Annu ^{Pout' do}
do Pustiměře - v úterý ráno nebo nejbližší neděli. V Pustiměři je
kaple sv. Anny a při ní starobylý klášter, v němž byla kdysi
abatyše: ~~jedna Běnyšova~~. Ten den bývala v Dýsecku o 7 hod.
tiská mše sv. s kazáním, pak aspoň půl vesnice šlo kroměšně,
ale ne v procesi, nýbrž v kloučích, do Pustiměře. Tam bývali
na pontifikální mši a na kazání. Vraceli se domů odpoledne
po požehnání.

Poutě do Loupu bývaly velice slavné. ^{shudbou!} Poutníky vyprovázel ^{ještě o poutích}
^{Orihon} do Loupu.
farář s ministranty až na horec a tam mival promluvu na
aploučnou. Pak zase jím odchil s ministranty a hostelníkem
naproti v pluviale, s pontifikálem a s dvěma beroukhviatami.
Šelalo se na Orihoně. To se sedělo na louce a když byla
z lesa slyšet zpěv poutníků, šlo se jím naproti až k sládku Pillerie u cesty
na lúčku v lese a tam mival farář promluvu na uobanou. ^{do vinohradu}
Takto se konaly ještě v. 1941 a 1942. R. 1943 a 1944 konali far-
misi tuto pout' jenom jednotlivě na kolech. Po osvobození
konala se procesi zas, ale v. 1953 uvažal ONV konání poutě
na vědomí, aby procesi nerušilo provoz po silnici (přes lesy se
už nesmělo), a tak se v dalších letech konaly poutě auto-
busem, který vyjížděl v neděli a ještě v neděli se vracel.
R. 1955 a 1956 se poutě účastnil i farář P. Jaroslav Kantor
a nedělní mše sv. byla až po návratu poutníků. R. 1956 byly
autobusy dva, jeden vezl poutníky už v sobotu. Obějí se
vrátili v neděli.

Přesmyš
matku.

Zároveň č. 93/1951 Sb. ze dne 2/11. 1951 byly dnem 1/1. 1952 zrušeny všechny dosavadní předpisy svátkového práva a zavedena pracovní povinnost o církevních svátcích dosud slavených a v nábož. životě závažných, a to 1.) Zjevení Páně 2.) Nanebevstoupení Páně 3.) Boží tělo 4.) Sv. Petra a Pavla 5.) Nanebevzetí Panny Marie 6.) Všech svatých 7.) Transakulaty 8.) sv. Cyrila a Metoděje. Avšak je přeloženo na nejbližší neděli co do zrušení jejího svátku a církevní závažnosti. Tu neděli se slouží mše sv. přelozrušeného svátku. V den svátku mohou být mše sv. slouženy večer. Dec. ordin. č. j. 89/52 z 7/4 1952 a příl. 1. Pozdější úpravy se vyžadovaly ani před nedělí. Tak bohoslužby 3. neděle po velikonoce, č. j. 35. 1953 byly ohlášeny až na sobotu 2. 5. R. 1956 a 1957 poslední neděle před váno. svátky a před Novým rokem byly pracovními dny a ze to byly v obou práce placenými svátky státní den a Sylvestra. O žních r. 1955 nebylo v neděli požehnání ani odpoledne ani večer. Boží tělové průvody se konaly v neděli po Božím těle, jen r. 1953 nebyl v Dvorních dovolen ani v neděli. R. 1954 konal se ještě ve vlastní svátek, ale odpoledne.

Letý týden.

Getemmanami ve svátek týden je oltář sv. Josefa.

P. Ambros zavedl adorování dětí u Božího hrobu, aby tam stále byla česká stráž. Adorovali vždy dva a dva chlapci nebo dvě a dvě děvčata, a to po čtvrthodinách. Za P. Kantora se střídali po půlhodinách.

R. 1956 se poprvé konaly obřady sv. týdne podle Ordo Hebdomadae. Velikonoční obřady na Bílou sobotu začaly po západu slunce. Vzpírání po mši sv. konalo se v kostele (otěže viz obl. knihu st. 253 a 283.

R. 1954 o vánocih poprvé slavily Dvysice vítání Je-
látky do jesliček. O 1. 5. bylo první vyprávění, o 3. 5. na 5. druhé
a hned potom hudebníci na věž zahráli Tichá noc, svatá noc.
O 5. bylo vítání Jezulátka v průvodě dětí. Přinesly je serym koste-
lem k oltáři a tam kněz s jezulátkem v rukou zapěl Narodil
se Kristus Bůh, a hned celý kostel zazářil a věřící vstali a po-
bračovali v písní. Pak kněz v průvodu dětí s rozžatými ví-
cemi položil Jezulátka do betléma a hned pověšil nové figurky
v betléme. Věřící při tom zpívali Neseš vám noviny. Po věšení
návrat k oltáři a slavná jítka už se. Svíjinkou věšení figur
a tato slavnost konala i r. 1955 a 1956.

Vítání
jezulátka
o Vánocih.

O slavnosti Shromáčení r. 1956 a 1957 byly při obětování
maninky na ofěru s rozžatými vícemi a tak obnosily svíjínod.
Modlily se při tom za své děti.

Ofěra matek
na Shromáčení.

Velikonoce 1949

Slavnost Vzkříšení se konala o 18 hod. Bylo přito-
mno kolem 60 osob, z nichž 40 přisloupilo k
sv. přijímání. V neděli velikonoční bylo v kostele
40 lidí, u přijímání bylo 18. Na měi sv. p. děkana
bylo přitomno 30-40 lidí, na farmě o 1/2 10 hod 15 lidí.
Na Velký pátek o 18 hod odpoledne bylo v kostele
kolem 50 lidí u sv. přijímání - 38 lidí.

Udalosti duchovního rázu.

Při založení farnosti bylo již v Druhicích bratrstvo živého nížence, založené 1. prosince 1874. Když za P. Vaculika bylo v něm zapsáno celkem 14 nížů po 15^{ti} členech a patrně měla jen 13 členů, tedy dohromady 213 členů. 1. června 1944 byly 4 níže po 15^{ti} členech je stále živé.

Bratrstvo
živého nížence

O stavu katol. tisků ve farnosti při jejím založení jsou zachovány jen skromné záznamy o dědictví malířských a o dědictví sv. Prokopa. Věcným nádelem dědictví malířských byly od r. 1862 škola v Druhicích a dva rody, od r. 1876 jeden rod a od r. 1887 zapsáno 3 leté dítě za doživotní nád. Z dědictví sv. Prokopa se od r. 1855 do r. 1867 přihlásilo a dostávalo jeho knihy 17 lidí. - Při nástoupení P. Ambrose r. 1941 odbíralo v Druhicích jen 30 starších lidí „Kříž“ a „Maria“. Po r. 1945 odbíralo 86 farníků „Rozséváči“. Brali si jej vždy v neděli v hostele na zadní lavičce, každý své číslo, protože byly popsané jejich jmény. Rozšířil jej i opakovanými návštěvami faráře, který obstarávala p. Doláková. - Do rodin se v akci pro rozšíření Pisma sv. nového Zákonu dostalo 30 výt. Cílová přehledu a 10 výt. z Brna, dále Zjevení sv. Jana a výklad skutků apoštolských od P. Navrátila. Do všech rodin pak funkcionál Boží cesta.

Katolický
tisk od založení
farnosti do
r. 1948.

Nyní významnější události duchovního rázu od založení farnosti.

1893. Ve čtvrtek 23. března 1893 byl instalován první dynsický farář P. František Luculík. Uvítání bylo velmi slušné a ohlasné. Pustiměřský vep. děkan František Zvěřák jej odporučil farníkem krásnou řečí.

V sobotu 1. července 1893 zaveden v Dynsích Apostolský sv. Cyrila a Metoděje s 96 členy. Zápis v knize podepsal Antonín Cyril Stojan.

V neděli 13. srpna 1893 konala se v Dynsích slavná přímice P. Aloise Kotyzy OSB.

1894. Po 3 neděli postní, t. j. v týden po neděli 25. února konala se v Pustiměři obnova sv. mise. Orob dříve, na začátku postní doby, kdy byly Dynsice ještě přifařeny do Pustiměře, konali tam mise OO redemptoristé. Proto se tam dynsíci hojně zúčastňovali i obnovy.

O velikonocích zřízena jednotá ustanoveného klavění se Najvětší svátosti oltáři. Přihlášeno a přijato 35 členů. Ohlasovací knížka má první zprávu o pomětu až r. 1898.

Ve čtvrtek 10. května 1894 bylo 44 dynsíckých dětí u sv. birmování v Kroměříži. Birmoval arcibiskup Dr. Theodor Kohu.

Ve čtvrtek 20. června 1894 poprvé hromnišská vísitace, spojená s ženskou děti z náboženství a opřevazání pak každým rokem přibližně v tuto dobu.

1896. V neděli 3. června 1896 bylo 43 dynsíckých dětí u sv. birmování v Kroměříži. Birmoval arcibiskup Dr. Theodor Kohu.

V neděli 25. října 1896 slavnost konsekrace farního chrámu. - Den před konsekrací přijel vep. kanovník Dr. J.

J. Pánek a sekretář Dr. J. Botek se natýmni ostatky, nadměrný farář
P. J. Kašpar a pět bohoslovů zpěváků. V den konsekrace přijel o
7 hod. ráno nyp. arcibiskup, byl uvítán banderem a so nejstar-
něji uvítán. Mezí obřady konsekrace hlásl u hostela kan.
Pánek. Na neděli tato ustanovená byla položená za šťastný
výsledek voleb do zemského měnnu. V Dvysicích ji konal sám
p. arcibiskup.

V neděli 30. ledna 1898 dostali členové jednoty utarč - 1898
ného klavění v Největější lástosti čtení knihy a stanovy. Na
Kraunice měli první cvičení.

V neděli 26. června 1898 kanalo se na návsi, u sochy
v Floriánu, po přívodu z hostela, měření stříhačky zdejšího
havičského sboru.

Neděle 24. prosince 1899 Šťastný den a počátek milo - 1899
stivého léta na ukončení XIX. století. V 5. hodin večer se lodium
vyzvánělo. Na Boží hod po velké vystavené Veliká Svátost až
do 4 hodin odpoledne.

V neděli 1. ledna 1900 přibývání mše v., pak ještě 1900
ranu v 8.

V čtvrtek 31. května 1900. 37 drysníchých dětí bylo
u v. birmování v Kraměříž. Birmoval arcibiskup Dr. Th. Kohn.

Koncem roku prohlášen jubilejní rok extra urbem.

V neděli 5. května 1901 a 26. května 1901 přišly do slej - 1901.
ního chrámu páne o devíti jubilejní přívody pustiměřské
farnosti, v neděli 16. června z farnosti brodecké z Dvysic

se kanaly jubilejní přivody v sobotu 29. června, v neděli 30. června a 7. července do Bradku, a 21. července do Pustiměře, kde byl právě benedikován nově pověšený chrám Páně.

1902. V pondělí 28. dubna 1902 kanala se v Dvysicích generální visitací, v souvislosti s visitací celého vyškovského děkanátu. Hned po Pustiměři přišly na řadu Dvysice. V neděli 27. dubna odpoledne přijeli evidentní kanovník Karel Zilák a sekretář P. František Novák. 28. dubna ráno přijel odp. arcibiskup Dr. Theodor Hohn. Byl tuší mraz. U slavnobrány nad hřbitovem uvítal jej farář a pak starosta František Ryšánek, který jej uvítal. ^{čestný} jeho čestného občana dvysického. Byli jej vřel před několika dny jmenoval čestným občanem. Uvítal p. nadučitel Jan Bouda, vítali kněží a družičky. Příběh visitace byl krásný. Děti odpovídaly tak, že rozdělil třikrát více obřadů než jindy, a návrhy pro vyloučení družičky mu ani nestáli. - Při visitaci kanala se též v. birmování - dvysických dětí bylo 51 - a večerí nového altáře. Najm. Luce Páně. Všichni uspořádali kněží p. arcibiskupovi zlaté zastaveníčko. V noci o 1 hod. vypukl na zábrani požár. Ráno před odjezdem do Želče odemlul p. arcibiskup farář pro pohřebce 200 z a pro kněze 100 z. U druhé slavnobrány na Nové ulici se odp. arcibiskup velmi přívětivě rozloučil. (o visitaci děkanátu viz též kroniku P. Vasilika str. 140). ! ?

1903. V pondělí 20. července 1903 zemřel papež Lev XIII. V neděli 26. července po v. požehnutí znovu byl hodiny brany. V úterý 4 srpna 1903 byl zvolen papež Pius X.

Středa 21. října je datum indultu, jímž je náš klav-
ní oltář napřístě oltářem privilegovaným.

V neděli 13. března 1904 rezignoval arcibiskup Theo - 1904.
dor Kohr.

V pátek 13. března 1904 dosedl na olomoucký stolec
brněnský biskup František Bauer.

Ve čtvrtek 23. února 1905 byly místodržitelství v Brně 1905.
potvrzeny statuty spolku sv. Peregrina a Dysnicii. Ktěl: spolek
nejvíce pečovat a čistotu a udržovat farního chrámu v Dry-
niciích, jakož i pořizovat hotelek nového, sv. nádobí a
jiné potřeby. Byl založen 6. března 1905.

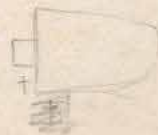
V sobotu 8. června 1905 bylo 45 dysnických dětí u sv. bře-
nování v Kraměří. Břinoval arcibiskup František Bauer.

V úterý 16. června 1908 bylo 57 dysnických dětí u sv. bře-
nování v Dostinněři. Břinoval arcibiskup František Bauer.

V neděli 3. října 1909 byl posvěcen kříž na rozcestí 1909.
za Hliníkem. Dal jej tam postavit P. Zahradal na památku
zemřelého syna.

V neděli 2. října 1910 byl posvěcen nový kamenný 1910.
kříž na Zahradě.

V týdnu od 2. dubna do 8. dubna 1911 hořeli zde 1911.
oo redemptoristé Polepil a Šašek sv. misie. Ktěl farníků
hořivů, přicházeli i z okolí. Bylo 670 sv. zpovědí a přes 900
sv. přijímání. Shromáždily vězení mis. kříže a přívodem
po návsi. Mis. kříž stál před hotelem do r. 1945.



- Ve středu 31. května 1911 bylo 76 dýsichýr dětí u sv. birmování v Kroměříži. Birmoval arcibiskup František Bauer.
1912. Eucharistického kongresu ve Vídni 13. - 15. září 1912 zúčastnil se dýsichý farář a 15 farníků.
1913. V týdnu 9. - 15. března 1913 konala se v Dýsicích obnova sv. mise. Klášteri OO. redemptoristů Návrat a Gögely Penitentů a komunikantů bylo ještě více než o misi.
- Neděle 11. května 1913 Slad Boží vstoupení a počátek milostivého letu, jubilejního roku Konstantinova vítězství a milánského ediktu, zrušených svobod Církve.
1914. Ve čtvrtek 20. srpna 1914 zemřel papež Pius X.
- Ve čtvrtek 3. září 1914 byl zvolen papež Benedikt XV.
- V úterý 26. května 1914 bylo 67 dýsichýr dětí u sv. birmování v Kroměříži. Birmoval tehdejší biskup Václav Blažek.
1915. Ve středu 25. listopadu 1915 zemřel arcibiskup kardinál Bauer.
1916. Ve středu 21. června 1916 byl intronizován na olou arcibiskupský stolec pražský arcibiskup kardinál Lev Škrbenský, svobodný pán z Hřísti.
1917. V dubnu byly přirůzeny soupisy zvonů. Mělo jich dvě zvonů třetiny byt odevzdáno k vojenskému účelům. V sobotu 12. května přitáhlo do Dýsic 5 vojáků s důstojníkem a 5 dělníků s kladkami, řetězy a kladivem. Na farní důstojník ukázal rozkaz k vyjádření dvou zvonů a to P. Marie, největšího, a sv. Floriána, nejmenšího, a vyžádal si klíče od věže. Ke kostelu se hrnuly zástupy po-

bouřného lidu. Důstojník pohrozil, že vojáci zabijí, nestane-
-li klid. Lidské se ozvaly prudké nárazy klavírů na zvou P. Marie
Dlouho odolával, žil ostře, ale jasně až konečně publik. Lid
se rozplakal. By chvilí shazovali s věže knoz rozbitého
zvonn obzoru. Lidé sbírali menší kousky a jako drahou pa-
mátku si je odnášeli domů. Zvon ~~n. klavír~~ ^{n. Cyril a Metod} smetli dělníci
dolů celý. Dou nate veliký nákladní vůz sbíral od kostela
ke kostelu rozbité zvony a odvezl je.

Ve čtvrtek 24. května 1917 bylo 35 dýsichých dětí u
n. birmování v Vyškově. Birmoval archie biskup Dr. Karel
Wismar. Bylo to smutné v. birmování, bez obyčejné radostné
mládeže, jen smutné, utrápené tváře pro ztráty drahých a
pro vleklé utrapy válečné. Na oltáři hořely z nářezní vá-
dů jen 2 svíce.

V sobotu 2. listopadu 1918 po klepání vyzvánění. 1918.

V neděli potom děkovná bohoslužba: kázání, tekenn a
zpívání mše n. za Boží požehnání naší osvobozené vlasti.

V neděli 9. května 1920 bylo 61 dýsichých dětí u v. 1920.
birmování v Pustiměřích. Birmoval archie biskup Dr. Karel
Wismar.

Odpadové hnutí, započaté v republice v. 1920, se

Odpadky
1920-1950.

Dýsich samých jako farnosti téměř nedostalo. Celkem sem bylo
za leta 1920-1950 zrušeno okemírání úřady, resp. ONV, 28 pří-
padů odpadů, skoro všude dýsichých rodáků uselých jinde.
Jen jeden případ z toho počtu týkal se dýsiché farnice, divky,

kteří se vydala za českoslova. Bylo jich jistě o něco více než 28 soudíc z případu, že souz byl zmanen návest dypic-
kei rodacty do Cirkve, nikoli však její předchozí odpad. Neú
v horějších počtu. Z toho se jich do r. 1950 vrátilo do Cirkve 6.
(uváděny zase jen případy zmanen). Jako protiváhou k
odpadu dypické farnice, r. 1941 zmanil okr. úřadu dypický obyva-
tel, ale hnečický rodák, český bratr, vstup do katol. Cirkve.
Od r. 1950 úřady odpady farnice úřadům nezmanují.

1921 V neděli 3. dubna 1921 byl konsekrován a intronizován
nový olomoucký arcibiskup Antonín Cyril Štájer.

1922 V úterý 24. srpna 1922 zemřel papež Benedikt XV.

V pondělí 6. února 1922 zvolen papež Pius XI.

1923. Ve středu 16. května 1923, „mandante Archiepiscopo“,
konal zde generální visitaci MgA. arcibiskup, Mořic Růžička,
farář a děkan v Mělníci. Visitace se týkala chrámu Páně
a agendy farního úřadu. Kommissarzem byl farář P. Alois
Hánsal.

opraveny¹ V pondělí svatodušní, 21. května 1923 byl posvěcen nový
biskup na „Radlouském“.

V pondělí 28. května 1923 bylo 58 dypických dětí v sv. bisk.
mování v Pustkoviči. Přimoval tehdejší biskup Dr. Karel Wiesner.

V sobotu 29. září 1923 zemřel arcibiskup Antonín
Cyril Štájer.

V neděli 30. prosince 1923 byl konsekrován a intronizován
nový olomoucký arcibiskup Dr. Leopold Prečan.

Na Květnou neděli, 13. dubna 1924 byly pověšeny dva 1924.
nové zvony, Maria a sv. Florián. O 2. hod. odpoledne vesery 2000y
se slavněm přívodem, na ověněním uze obklopením družičkami,
za účasti všech farníků s návojem před botel a tam je pověřil
rajhradský benediktin P. Vojtěch Horák a vyložil název a význam
zvonů. Kezťm co byly vytahovány na věž, byly vchra-
ně děkovně bleskoslužby. Pak zástupy chodily před chrámem
na první zvonění. Když se rozlehl jejich velebný hláskol,
zástup se hlasitě rozplakal radostí. Vznášelo se celou
hodinou.

Od Štědrého večera 1924 do Štědrého večera 1925 1925.
lavi se milostivé léto 1925.

V neděli 25. července byl pověšen velký, nový kříž 1926.
z pískovce na loukách. Dali jej tam na památku svého otce
Petra Horáka postavil syn P. Vojtěch Horák a dcera Marie
provdaná Knapová č. 15. + 1957

Ve čtvrtek 2. června 1927 bylo 39 dýsiaků z dětí u sv. 1927
biskupování v Kroněvizi. Biskupoval světský biskup Dr. Josef
Schirgel.

V neděli 19. srpna 1928 se hoduje přes 50 žen z Dvorce 1928
účastnilo velké pouti žen a dívek na sv. Hostýn.

Neděle 24. října 1928 - první svátek Krista Krále. 4

V neděli 8. června 1930 na Boží hod svatoctovní bylo 1930.
40 dýsiaků z dětí u sv. biskupování v Kroněvizi. Bis-
kupal světský biskup Jan Štavel.

1932 V týdnu od 27. listopadu do 4. prosince 1932 konaly se zde sv. misie. Kázal promonštrát Dr. Klement Žižek. Kruha od počátku byla velká účast a rostla do té míry, že kostel býval pozemnými posluhaři naplněn do posledního místa. Penitentů bylo 670 (také někteří z sousedních farností).

1933. Od soboty 1. 4. 1933 do Velikonoční neděle 1934 vyhlásil sv. Otče na památku 1900 jubilea našeho Vykoupení milostivé léto a odpuštění milostivého léta pouťákům do Říma.

V sobotu 27. května 1933 bylo 42 dýsichýř. dětí u sv. birmování v křtelnici. Birmoval světský biskup Jan Štavel.

1934. Milostivé léto bylo prohlášeno extra urbem.

1935. Od čtvrtka 4. dubna 1935 konala se zde tridenní pobožnost s možností získat odpuštění milostivého léta. Kázal kapucín P. Josef z Olomouce. Hlavní, prostá slova kazatelova byla ráda přijímána a zapouštěla hluboké hoření. Ke zpovědnici byl takový nával, že misionáři zpověďovali dlouho do noci. Kajítníků bylo přes 600 a sv. přijímání bylo 840.

1937. Ve středu 1. dubna 1937 byla v Dýsiciích generální visitace a sv. birmování. Obě konal sv. biskup Jan Štavel. U sv. birmování bylo 59 dýsichýř. dětí.

1939. V úterý 10. února 1939 zemřel papež Pius XI. 2. března podle Pius XI.

1941. Ve středu 24. února 1941 zemřel farář P. František Vaculík. Pohřben byl v sobotu 27. února na hřbitově v Dýsiciích.

Pohřební obřady vykonal jeho přítel Alois Kotyza, benedikt. opat z Rajhradu. Nad hrobem promluvil Bohumír Burnša, karmelit a děkan z Vyškova. Pohřben se zúčastnilo 16 kněží.

20. listopadu 1941 měl zde první bohoslužbu nový ad-
ministrátor P. Josef Ambros, pozdější farář, instalova-
ný 1. dubna 1942 - v sobotu. 1942.

Ve čtvrtek 11. května 1942 bylo 64 dyssejdis dětí u v.
bírňování ve Vyškově. Bírňoval světec biskup Dr. Sta-
nislav Zyla.

V prosinci - zasvěcení farnosti Imakulati.

Byla obnovena a reorganizována tato náboženská 1944.
sdrusžení:

Bratrstvo klavění se Největší svatosti oltářní, 12 členů

Bratrstvo živého sv. vířence, 60 členů

Apostolát sv. Cyrila a Metoděje

a zavedena nová:

Dílo šíření víry, 18 členů

Apostolát modlitby, 18 členů.

Všichni byli členové titů. Celkem bylo v posledních
třech nábož. sdruženích 105 lidí.

V neděli 10. prosince 1942 konala se obnova starého
zasvěcení farnosti ochráně Panny Marie. Pozděna bylo
250 výtisků zasvěcené modlitby. K v. přijímání přistoupilo
asi 120 farníků a mezi nimi mnoho dětí. Obnova velmi
podníkla náboženský život ve farnosti.

1947

V neděli 2. března 1947 zemřel arcibiskup Dr. Leopold Prečan.

Ve středu 7. května 1947 mezi 14. a 15. hodinou jel přes Dvysice po statní silnici do Týšкова automobilový průvod s ostatky sv. Vojtěcha. V Dvysicích jej očekával spalin na silnici u kostela - farníků tolik, co jich bývá v neděli u kostela, celá řada mužů s předsedou MNV Holubem. Průvod zastavil u kostela, tam přijal drahocennou relikvii od arcibiskupského ceremonáře faráře P. Ambros a požehnal lid.

V úterý 20. května 1947 bylo 40 dvysických dětí u sv. birmování v Kraměříž. Birmoval svetskí biskup Dr. Stanislav Zela.

Hasiči

V neděli 1. června 1947 konalo se svěcení nové hasičské stříhačky na návsi u sochy sv. Floriána.

Ve středu 1. července 1947 požehnal farář na rychlo přivolání, v rochetě a stole, za účasti zedníků, police a předsedy MNV, bez účasti farníků, zvláštní kamen farý, slovy: Požehnaná buď zvláštní kamen nové farý ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého Amen. Farář nebyl čas volat. Kamen je v přední zdi, nedaleko rohu svěcení k zábrani.

1948

V neděli 2. května 1948 byl pověřen a inkronisován nový olomoucký arcibiskup Josef Karel Matocha.

1949

V neděli 29. května 1949 byly na Píthově pověšeny obrazy na sloupce, a oice obnovený obrazy sedmibol. P. Marie Sloupské a nový obrazy sv. Antonína ^{v lese} při návratu poustevníka.

V sobotu, 24. prosince 1949, na Štědrý den, zahájil sv. Otec milostivé léto 1950, nesoucí tímto hlavním úmyslem:

1. Pověšení duší modlitbou a pokáním, neochvějná věrnost Kristu a Církvi.

2. Úsilí o mír a ochranu svatých míst.

3. Ochrana Církve proti ohrožením nitkem nepřátel, vyprošení pravé víry pro bloudící, nevěřící a ty, kteří žijí bez Boha.

4. Vskutečňování sociální spravedlnosti, pomoci nemocným a potřebným.

O nedělích 16. července a 6. října 1950 konali far- 1950 mši kardinál pokřtění 4 návštěvy farního kostela k získání odpustků milostivého léta, a to průvodem spolu s farářem, oděným v rochetě a stole.

V neděli 10. září 1950 byly po mši svaté pověšeny opravený kříž a nová socha sv. Jana Nepomuckého u vchodu před kostelem a nová fara. Létal je vdpr. děkan Jan Losík z Mor. Pús.

1. listopadu 1950 vyhlásil sv. Otec Pius XII. dogma o Nanebevstoupi Panny Marie (viz obraz na počátku knihy).

Jubilejní mariánský rok od 8. prosince 1953 do 1954 8. prosince 1954. Naš kostel je mariánský, proto v něm mohli farníci získat plnou odpustky milostivého léta 15. srpna, 8. a 15. září a 8. prosince každou návštěvou kostela, dále jednou při každé církevní slavnosti ke ct. Maryi Boží

a jednou každou sobotu.

V neděli 26. dubna 1953 sloužil farář P. Josef Ambros farníku mši sv. naposled. Až do neděle 6. srpna 1954 bývaly mše sv. jenom v neděli a zasněžené svátky, ve zbytek dny takto kdyby byla svatba nebo pohřeb. Mši sv. sloužili střídavě Ivanovický ap. farář Hrazdil a kaplan P. Záhorský, od 28. září 1953 drysický provisor.

P. Jaroslav Kantor

V neděli 8. srpna 1954 sloužil tu poprvé farníku mši sv. P. Jaroslav Kantor, nový drysický administrátor.

V říjnu 1954 ustanovil sv. Otec svátek Panny Marie, Královny veškerého světa. Poprvé byl slaven 1. listopadu 1954, potom byl definitivně položen na 31. květen.

1955 V neděli 1. května 1955 ustanovil sv. Otec Pius XII. nový svátek sv. Josefa dělníka. V Církvi se slavil poprvé 1. května

1956 1956 (v Drysícku však ještě ne).

R. 1956 byl svátek sv. Josefa dělníka Církve, dosud slavovaný ve chrtech po V. neděli po velikonočních, spoju se svátkem 19. března.

1957 R. 1957, v pátek 12. července zemřel v Brně v nemocnici sv. Anny drysický administrátor P. Jaroslav Kantor. Naposled sloužil farníku mši sv. o velikonočním pondělí 22. dubna 1957. Pohřeb se konal v úterý 16. července v Drysícku. Vytvále přišlo. Se zemřelým se přišlo rozloučit na 40 spolubratrů zblíška i zdaleka. Na rakvi v hostele promluvil vdp. Jan Losík, děkan z hor. Pius a celý pohřeb vy-

konal na vlastní přání neboť iha jeho osobní přítel p.
biskup Katolíček Kajetán, té doby duchovní správcí od sv. Voj-
těcha z Rakhy. Přijel právě k pohřbu, na správu a jeho nemoci
a jeho přání, nevěda ještě o jeho smrti. Za dušičkami do-
provázel zemřelého J. M. prelát a zener. vikář Josef Glo-
gar, bez mrtvy. Na pohřbu byli bývalý jeho dlouholetý
farář František Jela, p. kaplan z Víkva Josef Lu-
mický, p. kaplan z Vyškova Antonín Křížan, P. Josef
Dvorák, administrátor z Světlé, P. Emil Gehr. P.
Emanuel Spissar, profesor na adpočinku z Vyškova,
jeho zástupce v nemoci i po smrti, P. Famažal, farář
z Popolan, P. Innocens Bábela, farář z Želče, P. Sta-
nislav Boršák, kaplan z Pěrova, P. Josef Hladil, farář
z Ivanovic, P. Václav Zákoušný, administrátor z Rostkovi-
ce, P. Jan Bartošek, administrátor z Brodku u Krumlova,
P. Antonín Běška, administrátor z Nov. Písecké, P.
František Klor, farář z Dolních Otaslavic, P. Emil Mač-
kal, výpomocný kněz z Druovic, P. Karel Belík, adu.
z Klenovic, P. Pokorný, kaplan z Holice, P. Adolf Kon-
vička, adu. z L. Kopečka, P. Ferdinand Bilek, bývalý
spirituál, prof. Dr. Holmál z Olomouce, P. Josef Kuchařík
z Blazie, aduim. Antonín Velický, P. Ferdinand Kocell,
farář z Orlovic, P. Antonín Mláček z Kunovic-Loučky, P.
František Lížar, farář z Vel. Posenic, a ještě jiní další.
Na hřbitově rozplakal i účastníky dp. farář z Soběchlebs Frank

Jela, u něhož zřejmě pracoval celých 14 let a tu se ověřil jako pracovník horlivý a získal si lásku všech. Potom prouduvil jeho spolupracovník ve Vlně P. Josef Kunický, a poslední podle býval zomlánu J. M. prelát a gen. vikář Josef Jozar. (V. 12. 1. 32.)

P. Augustin
Kurátel

V neděli 8. září 1957 měl tu první bohoslužby administrátor P. Augustin Kurátel.

hust v. Oec
Pia XII.

1958

Ve čtvrtek 9. října 1958 časně ráno (3⁴⁰) zesnul v Bnu v. Oec Pia XII. (Zde jen 10 min. vysvícených hrany, vyvěšen čný prapor, v den pohřbu zdušeni mše v.). Jeho smrtí velice natlo zhaslo na zemi, nová hvězda zazářila na nebi. Trusili za ním všichni upřímně odce na zemi, i protestanti a pravoslavní, i nechrstane: židé, mohamedáni, buddhisté a ostatní. Osobně to byl člověk předobý, pláté odce, nejvrtí a nejlepši z nejvyšších lidí. Nejvrtí z paprží, a nebyl v něm ani stín pýchy. Bdelý strážce dogmat a mravů, a při tom držel krok srychle se rozvíjejícím lidstvem, moderní eto- věk, Evropan v nejlepším významu slova. Celé lidstvo se obrozuje, a hlavní zásluhu na tom má on. Vrakvi ležal s minijem níměven na tváři. Kolik věto vystaveného v basilice v. Petra prošlo skro 2 miliony listů.

Jan XXIII.

V úterý 28. října 1958 ospoledně byl v konklave (začalo 25. 10) zvolen za papeže benický patriarcha kardinál Angelo Giuseppe Roncalli a přijal jméno Jan XXIII.

Šned ve středu ráno provedl rozhlasové prohlášení, mrti

jiným vyvolal křesťany k sjednocení v Orléanu. Opět
ho slávkou vítá celý svět. Byl slavně komnován v úterý
4. listopadu na vnější lazi watapetrského chrámu.
Poprvé v dějinách mohl papežkou komnování (jako
předtím pohřeb) sledovat i celý svět v televizi
a v rozhlasových přijímačích, neboť ji vysílaly vy-
silnice v mnoha jazycích. Volba nového papeže
byla v Dusselu pozdravena pětiminutovým vyjá-
něním.

Ve středu 26. listopadu 1958 konaly se v chrámu Pohřeb P. Ambrose
Dvě hodiny a zádusní mše v. za býv. dusselského faráře
Josefa Ambrose, zemřevšího předtím v neděli. Na kázání
se s ním rozloučil odp. děkan Jan Losch z Mor. Buz.
mš. v. uoltář v. Josefa sloužil zdejší adon. Aug. Kirscht.
& kostela doprovázely jeho tělesnou schránku ^{na Hliník} z ves. stolní
dětí, zpěváci, 16 občanů duchovních a hudba, z autem
šly dvě poloviny jeho sestřenice, mnozí jeho přátel a dobro-
dince z koruny a farnosti. Ve thuravě se pak ve
čtvrtě konal pohřeb s celým leskem slováckého folkloru.
Pochovával P. Huba. Z Dusselu tam bylo autobusem 30 prvních.

Knezi rodáci.



1.) 13. srpna 1893 měl v Dry- Alois
sích slavnou primici rajhrad- Kotyza OSB
ský benediktin P. Alois Kotyza. * 27. 2. 1869,
† 21. 7. 1947.

Narodil se v Drysích 27. února 1869 jako druhý z jedenácti dětí manželů Pavla a Marie Kotyzových. Otec byl rolník, hutlařník, matka byla rožná Loldánová. Chlapec studoval a maturoval jako žák Arcib. semináře v Kroměříži. Cenu Rajhradského kláštera a stal jednodušou profesí r. 1889 a slavnými slibů

r. 1892 z opata Benedikta Loniána. Na kněze byl vysvěcen v Brně 30. července 1893. Pracoval v duchovní správě, nejdříve jako správce starobylé národní fary v Domašově v rožném děkanátu, jehož byl pak děkanem. Po smrti opata Petra Klobila (1936) byl zvolen rajhradským opatem a benediktinem 9. května 1937. Byl to sedmý benediktinský opat rajhradský. Novináři šly pod značkami J. L. a J. v „Národní Obrode“ a v „Katelibru“ do po jeho smrti shodně vyhlásili takto: „Se svou výraznou tváří, poznamenanou charakteristickými vráskami, s vlny stárnoucí do čela a svým rožným mřížím, skvělým dobrodružným pohledem se vyjímal ze-

živěna v řeholním řádu. Lénič jeho středověký mnich.
Dovazy byl bodré, hovoriv a vlivné a žně se zabýval o
mnoho věcí, také o historii, o kulturní památky, o dějin-
y a umělecké krásy republiky a ciziny". Proto také mnoho
cestoval po vlasti i v cizině, byl v Polsku, ve Francii, několi-
krát v Itálii, ve Španělsku, v Německu, ve Švédsku, v Ma-
darsku, v Jugoslávii, ve Latě ^{a v Číně} ~~ženi~~ ^{Li}, kde se se zeměvědy
prelátem častěji stýkali, hovořil s ním o jeho životní moud-
rosti a vzácné zkušenosti. Byl to moudrý starší (k tomu
poznamenání: přes vysoký věk nevypadal vůbec jako starší, měl
černé vlasy a byl tělesně i duševně svěží) znalý lidských
charakterů, hodný a lidového vystupování, s duševní pružností
ve věku věku značně vzácnou. B celý život hodně čte a za-
býval se i zajímavými pokusy technickými. V mnohém měl velmi
moderní názory a o jeho podnikavém duchu svědčí horlivost,
s níž se postavil do oprav svého kláštera. Klášter jeho potřebo-
val mnoho, byly tu škodlivé věrné spodní vody, v 1942
rozšla věžnice kostelní věže, klášter byl mince potopen
také na jře 1945 za bitvy Rusů s Němci. K záchraně klá-
štera v plném rozsahu přikročil hned po osvobození a chtěl
je uloužit do slavy 900 letého stvání náhr. kláštera, ale
tragická smrt na státní silnici od Brna k Vlt. hezíně v jeho
78. roce věku nedala mu dožít památného jubilea. Vponateli
21. července 1947 je autem na zotavenou po těžké nemoci.
V autě byli mimo něho ještě jeho synovec p. Alois Totýz a

jeho neteč, d. Růžena Kotyzová, později faru hospodyně v Dvorních. Když auto přijíždělo ke Lopei u Popovic, předjelo je nákladní auto a tolik zmrštilo cestu naftovým kouřem z výfuků, že nebylo vidět na cestu. Pak auto našlo na velký kámen, praskla jeho přední pneumatika, dostalo smyk a ten se řidičovi nepodařilo vyrovnat. Narazilo napřed na pahýl stromu a pak na lipu a tam se zastavilo, přičemž vyraženými levými dveřmi vypadl opat Kotyza se zlomeným nohou, mrtvý. Byl pohřben 24. července 1947 v Rajhradě. Předseda svatojosefské kongregace benediktinské, emisařský opat Maurus Krzoch nad jeho otevřeným hrobem připomněl zejména památku skutečnost, že právě opat Kotyza to byl, který dal po válce první podnět k opětovnému seskupení českých benediktinských klášterů a k práci pro zřízení dnešní Slovanské benediktinské kongregace sv. Vojtěcha, o jejíž vývoj a program nepřestával projevovat upřímný zájem. - K tomu ještě historickou poznámku: Slovanská benediktinská kongregace sv. Vojtěcha byla založena měsíc před smrtí opata Kotyzy, v červnu 1947, právě v jeho nemocničním pokoji u Milosrdných bratří. - Křestním jménem se jmenoval Josef; Alois ješ jeho jméno řeholní.

P. Ant. Lotyza

* 8. 9. 1879

+ 9. 11. 1954



P. Antonín Lotyza.

Na svatek sv. Anny v. 1903 byl v Thadsi Králové pro královéhradeckou diecesi bratr. předstěhlý, 24 letý Antonín Lotyza. Narodil se 8. září 1879 jako devátý z jedenácti dětí. Studoval a maturoval na Slovanském gymnasiu v Brně. Nosil čamaru a právě slovanství ho vedlo až ke královéhradeckému biskupu Brynychovi. - B. vysvěcení kaplanoval

do r. 1915 v Proseči a v Nalupě Thadsk., pak byl postupně farářem v Zámrsku, v Chlebičích u Nymburka a ve Velimě. Pán sloužil ještě jako farář, ale zastupovaný jiným, poněvadž těžce stonal a neměl ještě vyřízenou žádost o pensionování, 50 let věku kněžství. Stonal těžce. Když ho cyklista srazil mostem - cyklista na hromádku stěrky. Z jeho poranění se vyvinula tuberkulóza dýchacího stehenního hostu, takže poslední dvě léta života byl nehybný upoután na lůžko. Keš to odezdraně a říkal: „Pán Bůh mi dával zdraví dost dlouho, musím i to to mít. - Zemřel v 75. roce věku 9. 11. 1954 v 51. roce kněžství na farě ve Velimě a je ve Velimě pochován. - Místní označení uvádí jeho tituly: farář v. r., obojí děkan, biskupský notář a konvik. rada. On však byl velmi skromný a po hodnostech nebažil. Byl člověk dobrý a lidem velmi přístupný,

dobrý učitel (sám měl přes 40 let) a zručný učelářský pra-
covník a rádce učelářů, a především dobrý kněz.

P. Vojtěch Horák OSB

křesťanským jménem Jan, narodil se
15. prosince 1881 v Dvysicích č. 14 jako
nejstarší ze tří dětí Petra a Rosalie
roz. Matouškové. R. 1893 vstoupil na
čes. stát. gymnasium v Kroměříži a tam
maturoval r. 1901. R. 1903 vstoupil



Vojtěch
Horák OSB
* 15. 12. 1881
+ 2. 12. 1963

do Benediktinů v Rajhradě. Na kněze
byl vysvěcen r. 1907 biskupem Pavlem Slavným. Při sobě byl
kaplanem v Ostrovačicích u Rosic, pro svou systematickou
potom do r. 1922 kaplanem v Rajhradě, pak 12 let farářem
a pak opět do 3/5 1950 kaplanem v Ostrovačicích. Věřil
byl v Hejvíči u Třebíče od 3/5 1950, v Oseku u Duch-
cova od 1/9 1950, v Kralupy u Třebíče od 27/2 1951,
na Horavci u Třebíče od 13/4 1953.

Zemřel 2. 12. 1963 - pochován v Rajhradě.



P. Jan Zakopal CSSR

18. 7. 1920 byl povýšen na kněze
Jan Zakopal, redemptorista z Bělky.

Narodil se 31. prosince 1894 v Dvysicích jako
třetí z dvanácti dětí manžela Františka
Zakopala a Marie rozené Popišilové.

Studovat začal ve Vyškově a od terciie po

P. Jan Zakopal
CSSR

* 31. 12. 1894

+

kráčoval na Cerveuse u Litvle na soukromém gymnasia-
sin 00 redemptoristi. Set tam stýče několikrát bratrem.

Do netě konal noviciát v Bělce. V srpnu 1912 přišel už
jako klerik do Obřívě dostudovat gymnasium a kňadoví.
Na kněze byl vyvěšen v Praze. Pak jeden rok působil jako
katecheta na měštance na Král. Vinohradech, rok vyuč-
val nástinu a obřívě - Obřívě a pak byl přeložen do Bena
do kláštera při chrámu sv. Michala. Odtud se přihlásil

k práci mezi řeckokatolíky. Koncem srpna 1926 přišel do Štop-
kova, přijal vřehodní obřad a kanon s grupou redemptoristů
mis činnost mezi řeckokatolíky. R. 1931 byl přeložen do
nového red. kláštera v Michalovicích a tam působil až do
soustředění 15/4 1950. Za něho prošel různými charitativní do-
mů na Slovensku. Jeho podobizna zde je z takového charit.
domu v Pozinku.

Řecko-
Katholice

Čarově by se u patřila jména dvou katolických obětí války. Dva padlí
v bitvě u Kolína padl poručík František Gregor a na Píavě kandidát kněží.
padl poručík Alois Vlček. Oba studovali a maturovali vy-
znamenaně na arcib. gymnasiu, v arcib. semináři
v Trnávce. Oba by byli studovali na
kněží.